

TURUNCU SAÇLI KIZ

Yılın hangi günü olduğu önemli değildi. Murphy'nin toprağa bastığı ayakkaşlar da, ardında bıraktığı izler de sadece o sabahın soğuşuna dokunuyordu. Köye sessizce girdi. Gelişi kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar yavaş, ama geçmişin bir yerlerini uyandıracak kadar bilinçliydi. Rüzgârın savurduğu yapraklar gibi değil; yere basan, ağırlığı olan bir yürüyüş. Her adımını, eski bir anının tozunu kaldırıyor gibiydi.

Evin önüne geldiğinde durdu. Kapının yanındaki taşın altına eğildi. Hiç düşünmeden elini uzattı. Anahtar oradaydı. Hiç kimseye anlatılmamış bir sır gibi duran o taşın altı, onun ellerini tanıyor gibiydi. Anahtarı çevirdiğinde çıkan ses, yalnızca kilidin değil, yıllardır açılmamış bir geçmişin de gıcirtısıydı.

Kapıyı yavaşça araladı. İçerideki hava... evet, ölü bir zaman gibi kokuyordu. Ne rutubet, ne de toz sadece geçmişin sessizliği. Odaya girdi. Masa, sandalye, duvardaki eski bir saat — hepsi yerli yerindeydi. Ama hiçbirisi canlı değildi. Zaman burada durmuştu. Murphy, eşyaların arasından geçmişe çarpmamak için eğiliyormuş gibi dikkatliydi. Odanın köşesinde bir kitap: Kürk Mantolu Madonna. Sayfaları karıştırdı. Altı çizili bir cümlede gözleri durdu. Raif Efendi'nin Maria'yla ilgili sözlerinden biri... Hafifçe gülümsedi, ama gülümseme uzun sürmedi. "Bu kadar mıydı Berkay?" geçirdi içinden. "Bu kitap mıydı sadece seni anlatan, bu kayboluşun bu yüzden mi?"

Hayır. Bir şey eksikti. Kitap yalnızca bir ipucuydu. Masanın hemen yanındaki sandığa yöneldi. Kilidi yoktu. Murphy duraksadı. Berkay gibi biri... gerçekten böyle bir sandığı açık bırakır mıydı? İçinde önemli bir şey olduğunu bildiği hâlde mi? Ya da birinin bulmasını mı istiyordu?

Sandığı açtı. İlk çıkan şey, karalanmış bir defterdi. Kapağında çizilmiş bir kadın portresi. Turuncu saçlı. Gözler sayfa değilmiş gibi bakıyordu. Sanki bir şeyi çağırıyor, bir şeyi bekliyordu. Defterin ilk sayfasında satır vardı:

"Roman: İsmi Yok (belki de vardı, ama söylenmemeliydi...)"

Murphy'nin yüzü ifadesiz kaldı. Gözleriyle defteri tararken, sandığın içinde başka bir şey daha olduğunu fark etti. Bir fotoğraf. Eski, solgun. Bir erkek ve bir kız. Ama Murphy'nin gözleri sadece kızdıydı. Turuncu saçları olan bir kız. Fotoğrafın sol üst köşesi yırtıktı. Erkek tanınmıyordu. Belki tanınmak istenmiyordu.

Murphy, kıza baktı. O gözlerde bir şey vardı. Uzun zamandır görmediği bir ateş. Bir zamanlar sönmüş, ama yeniden yanabilecek gibi duran bir ışık. Belki tanıdı onu, belki tanımadı.

O an her şeyin rengi değişti. Masa, saat, kitap... artık sessizlik değil, bir fırtınanın eşliğindeydi. Murphy, defteri eline aldı. Nefes aldı. Ve ilk sayfayı çevirdi...

Yazının ilk satırı, beklenmedik bir sakinlikle karşıladı onu. Ne bir tarih vardı üst köşede, ne de bir başlık. Sadece satırların aralığında yankılanan bir ses: ağır, sade ve kırık bir ses...

"O gün kampüse gitmeseydim, belki her şey farklı olurdu. Ama ben gittim. O sabah ne zaman evden çıktığımı, nasıl yürüdüğümü, hatta durağa nasıl vardığımı bile hatırlamıyorum. Sanki bir perde çekilmişti o günün üzerine. Yalnızca bir sahneyi ezberliyorum: Senin durakta bekleyişin..."

Murphy'nin gözleri satırlarda gezinirken zihninde bir fon müziği gibi yavaşça beliren bir ezgi vardı. Anlamını tam koyamadığı bir hüznü taşıyan, uzaklardan gelen bir ezgi. Yazı devam ediyordu:

"Senin gözlerin... o turunculuğun... hayır, bir rüzgâr gibi geçip gitmen değil mesele. O an, zamanın durduğu yerde durmamış olmam. Asıl pişmanlık bu. Orada bekleyen sendin, ben de bekliyordum, ama göz göze gelişimizi anlamamış gibiydik. Ya da anlamazdan geldik."

Murphy'nin boğazında düğümlenen bir sessizlik oldu. Bu defter, yalnızca anılar değil, kaçırılmış ihtimallerin de gömüldüğü bir mezarlık gibiydi. Sayfayı çevirirken eli terlemişti. Yeni sayfada el yazısı biraz daha bastırılmış gibiydi. Cümleler uzamış, paragraflar arasında mesafeler kalmamıştı. Sanki yazan kişi, susmayı unuttur gibi yazmıştı:

“Eve döndüğümde, aynaya baktım. Aynada sadece gözlerim değildi gördüğüm. Bugünü, bu günü, durakta bekleyeni, hayatın önünde donakalan o hâlimi gördüm. Ve orada, tam aynanın karşısında, karar aldım: Eğer bir gün tekrar karşılaşsak, susmayacağım.”

Murphy, başını hafifçe kaldırdı. Gözleri, defterin başında bıraktığı o fotoğrafa kaydı. Bu defa, fotoğraftaki kızın gözleri ona başka bir şey söylüyor gibiydi. Bilmeceli, nazlı, biraz da yorgun... ama tanıdık. O an Murphy yalnız olmadığını hissetti. Sadece okuyan biri değil, çağrılan biriydi artık. Bu defter onun için yazılmıştı. Ve bu satırlar yalnızca geçmiş anlatmıyor, ona bir yol çiziyordu. Yavaşça tekrar deftere döndü:

“Ve tekrar karşılaştık. Belki kader değildi bu. Belki sadece bir rastlantıydı. Ama o gün, kampüste sınav için kapının önünde koridora bakarken yan yana oluşumuz... işte o an, ne geçmiş vardı ne gelecek. Sadece o anın içinde, sen vardın. Ve ben sessizce seninle aynı koridora baktım.”

Murphy gözlerini kapattı. Defteri usulca kapattı. Ama zihninde o satırlar yankılanıyordu hâlâ. Ve onun için artık geri dönüş yoktu. Çünkü bazı defterler kapanmazdı; yalnızca diğer sayfaya geçmek için dururlardı.

Murphy, defteri yeniden açtı. Az önce okudukları, zihninde ağır bir melodi gibi çalmaya devam ederken sayfaları usulca çevirdi. Kimi yerlerde yazı titrekti, kimi yerlerde sanki kalem kırılmıştı. Fakat bir duygu hep sabitti: içtenlik. Defteri yazan kişi, satırların arasına bir şey gizlemişti; bir sitem de umut da değil... belki sadece görülme isteği.

“O kapmüsten çıktığımda sokakta kalabalık artmıştı. Birkaç adım attım, döndüm... hâlâ kampüsten çıkmamıştın belki de sınav kağıdında kaybolmuşsun. Ama ben senin bulunduğun her ortamda, kendimle savaşıyordum. Sadece susmak istedim . Çünkü sana ‘merhaba’ demek, hayatımın geri kalanını bir bilinmeze fırlatmak gibiydi. Ve ben korktum.”

Murphy gözlerini satırlardan kaldırdı. Korkmak... tanıdık bir duyguydu bu. O da bazı şeylerden korkmuştu zamanında. Bir şeyi hissetmekle, onu dile getirmek arasındaki o uçuruma her insan düşmüştü. Yazı devam ediyordu:

“Eve döndüğümde senden bir iz yoktu. Ne bir ad, ne bir not. Ama hafızamı bırakmıştın yanımda. Ertesi sabah ne yaptım bilmiyorum. Sadece bir çay koyduğumu hatırlıyorum. Camdan dışarı baktığımda şunu düşündüm: acaba sen de o sabah camdan dışarı baktın mı? Aynı saate mi uyandın? Aynı şeyi mi düşündük? Aynı şarkıyı mı duydun içinden?”

Murphy bu satırda durdu. İçinden bir ezgi yükseldi:

“Sen bilmezsin, ben neden susarım...”

O anda, defterde yazan kişinin kalbiyle kendi kalbi arasında görünmeyen bir köprü kurulmuştu. Bu sadece bir anlatı değil, bir çağrıydı. Her satır, bir yankıydı — geçmişten bugüne uzanan bir yankı.

“Günler geçti. Ve sen yine karşıma çıktın. Bu sefer başka bir yerde. Otobüste. Kalabalığın arasında bir yere tutunuyordun, ben de öyle. Ve ben yine sustum. Sana dönüp 'bu kaçınıcı rastlantı' diyemeden, Yalnızca göz göze geldik, o kadar. Ama sen de bir şey demedin. Belki sen sustun ama benim içimde sana söyleyeceğim şeylerin olmasına rağmen sustum seni kaybederim diye...”

Murphy, sayfanın sonuna geldiğinde defteri dizlerinin üstüne kapattı, bir süre hiç kımıldamadan oturdu. İçinde bir yığın cümle dolaşıyordu ama hiçbirine sahip çıkamıyordu. Çünkü bu defter, sadece Berkay'ın hikâyesi değilmiş gibi gelmeye başlamıştı artık.

Murphy, defteri tekrar açtı. Sayfa hışırtısıyla birlikte içeriden bir nefes daha çıkmış gibiydi. Yazı, bir kez daha derinleşmişti. Sanki defteri yazan kişi, artık suskunlukla değil, doğrudan kalbiyle konuşuyordu. Satırların arasında rüzgâr değil, bir insanın kendisiyle yaptığı sessiz hesaplaşma vardı.

“O gün seni izledim. Bunu itiraf etmeliyim. Sokağın köşesinde bir ağacın gölgesinden seni izledim. Herkes gibi yürüyordun, herkes gibi duruyordun ama... öyle değildin. Saçların gün ışığında kızıla çalıyordu. Elin montunun cebindeydi ama yüzün, yüzün bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Sanki her yere ait değildin. Ve tam da bu yüzden, tam da bu aidiyetsizlik yüzünden... sana ait olmak istedim.”

Murphy’nin gözleri satırları takip ederken başı hafifçe eğildi. Bir kalp ilk kez böyle çıplak dökülüyordu kelimelere. Hiçbir süsleme, hiçbir mecaz yoktu. Bu yalınlık, bir tür cesaretti. Birçok insanın yüzün söyleyemediğini kağıda döken birinin cesareti.

“Sonra yürümeye başladım. Arkandan değil. Kendime doğru. Çünkü o gün anladım ki, sana yaklaşmak, önce kendime yaklaşmakla mümkün olacaktı. Seni tanımadan önce, ben kimdim?”

Hatırlamaya çalıştım. Çocukluğumu, annemi, ilk defa ağladığım günü, ilk defa yalnız hissettiğim anı düşündüm. Ve içimden geçen şu oldu: keşke seni o günlerde tanısaydım. Keşke sen o eski sokaklarımda yürüseydin. Belki bir bankta birlikte oturur, konuşmadan sadece göğe bakardık. Belki birbirimize ‘hayat zor’ demeden hayatı biraz daha katlanılır kılardık.”

Murphy, başını yavaşça kaldırdı. Camdan dışarı bakarken gökyüzünün bulutlanmaya başladığını fark etti. Ama bu defa o bulutlar bir hüzün değil, bir eşlikti. Defterdeki cümleler gibi, gökyüzü de artık onunla konuşuyor gibiydi.

“Beni yanlış anlama. Bu defter, sana yazılmış bir aşkın itirafı değil. Bu defter, varlığını sadece bir kez hissedip bir ömre yayanların defteri. Eğer bir gün sen de böyle birine rastlarsan... ve o da sana sadece bir defa bakıp bir ömür seninle yaşarsa, anlayacaksın beni. Anlamazsan da sorun değil. Çünkü bazı insanlar anlaşılacak için değil, yaşanmak için gelir.”

Murphy, elini deftere koydu. Parmakları hâlâ ısınmamıştı. Ama kalbi... onun içinde bir yer, ilk kez zamandır bu kadar gerçek atmaya başlamıştı. Sayfayı çevirdi. Bu kez harfler daha koyuydu. Belki de yazanın eli titremiyordu artık. Ya da tam tersine, kalbinin titremesi yazıya geçmişti. Kelimeler aynı kâğıtta olmasına rağmen daha derin görünüyordu. Defter, sanki artık sırlarını saklamak yerine, onları usulca açmaya karar vermişti.

"İkinci karşılaşmamızda... seni beklemiyordum. Ya da beklemekten yorulmuştum. Ama sen geldin. Kampüsün kapısından girerken saçların hafifçe omzuna düştü. Gözlerini kaldırmadın. Kimseye bakmadın. Sanki orada bulunmak istemiyordun. Ama tam da bu yüzden... seni en çok o an tanıdım. İnsan bazı anlarda değil, bazı istememelerde tanınır. Sen gelmek istemediğin bir yere geldiğinde, senin ne kadar güçlü olduğunu fark ettim.”

Murphy’nin parmakları bir süre sayfada kaldı. Cümlelerin içindeki sezgiyi anlamaya çalışıyordu. Sayfanın sonunda "İzel" ismi karalanmıştı. Bu kişi defterin kapağında ki kızın ismi olmalı. sonraki sayfayı çevirdi. İzel'in varlığını yalnızca bir kadın olarak değil, bir duruş olarak belleğine işlemişti. Bu sadece bir aşık olma hali değil, tanık olma hâliydi. Ve tanıklık... susarak olurdu çoğu zaman. Murphy bu defterin, bir suskunun arşivi olduğunu anlıyordu. Bazı cümleler ne kadar anlatıyorsa, bir o kadar da saklıyordu kendini.

“O gün göz göze gelmedik. Ama o tabloya bakarken yüzüne düşen ifadeyi gördüm. Kendini o resmi içinde kaybetmiş gibiydin. Sanki o kadın sen değildin — ama olmak istediğin kişiydi. Veya bir zamanlar olduğun ama artık unutmaya çalıştığın biriydi. İşte ben o an anladım. Bir insanın portresini yapması, aynaya değil... geçmişe bakması gibidir.”

Murphy iç çekti. O da geçmişine bakmaya korkuyordu. Ama defter, ona bu korkuyu usulca eline tutuşturuyordu. Sanki “bak” demiyordu; ama “görmeden geçme” diyordu. Cümleler, emir vermiyor eşlik ediyordu.

“Belki fark etmedin. Ama o gün elinde tuttuğun defterin köşesi yırtılmıştı. Sanki bir sayfa eksilmişti hayatından. Ve o eksik sayfa, ben olmak istedim. Kendimi sana yazmak istedim, ama senin hikâyene zarar vermekten korktum. Çünkü bazı insanlar, kendi kitaplarının bile dipnotu olmayı hak etmez ise, senin hikâyende sadece bir boşluk olmayı kabullendim. Yeter ki orada olabileyim.”

Murphy gözlerini kapattı. Bu kadar sade, bu kadar içten bir cümle... ne yazılmıştı, ne yazılması planlanmıştı. Bu, yalnızca yaşanmıştı. Birinin, İzel’in, ya da bir başkasının... fark etmezdi. Çünkü Murphy için artık bu defterde yazan, sadece bir kişinin hikâyesi değildi. Kendi sustukları da orada yankılanıyordu. Sanki Berkay, bu defteri Murphy için değil; Murphy’nin olasılıklarını yaşatmak için yazmıştı. Ve şimdi Murphy, yazılmamış bir hayatı satır satır yürüyordu. Dışarıdan bir rüzgâr esti. Pencerenin kenarına bırakılmış küçük bir perde hafifçe kıpırdadı. Murphy başını çevirdi, ama camdan dışarı bakmadı. Çünkü dışarı aynıydı. Değişen, içindekiydi.

Defteri biraz daha kendine çekti. Kalbi hâlâ atıyordu, evet. Ama bu defa sadece Murphy’nin kalbi değildi o atan. Bu... unutulmuş bir kalbin hatırlanışıydı. Ve bir sonraki sayfaya geçti.

“Yine de yazdım. Kendimi değil belki, ama bir iz bırakmak için. Sadece sen değil, ben de yok oluyordum. Her gün biraz daha siliniyordum hayattan, aynalardan, kelimelerden... Fakat bir sabah oturduğum sandalyenin beni taşıdığını fark ettim. Sanki ağırlığım yoktu artık. Varlığım bile yoktu. Eğer ben yok olacaksam, benden önce bir ses kalmalıydı. Senden önce bir sessizlik vardı, ve ben o sessizliğe yazmak istedim. Çünkü bazı kelimeler konuşmak için değil, iz bırakmak içindir.”

Murphy satırları okurken kalbinin çeperinde bir sızı hissetti. Bu sızı, acıdan çok bir hatırlamaydı. Kaybedilmiş bir sesi, ilk kez yeniden duymak gibiydi. Hani bazen eski bir videoda arka planda çalan bir müzik olur da, o müzik seni tam on yıl önceki bir masaya götürür... İşte öyle bir şeydi. Bu deftere yalnızca bir kişinin hikâyesini değil, Murphy’nin geçmişinde yarım kalmış her cümleyi de yüzeye çıkarıyordu. Ve en kötüsü, bazı cümleler hiç söylenmemişti.

“Ben sana söylemedim. Belki de hiç söylemeyeceğim. Ama bir gün yolda yürürken hafifçe rüzgâr eserse, ve sen istemsizce sol yanağına dokunursan... bil ki o ben olacağım. Çünkü ben seni sevmek için değil, seninle olmak için değil, sadece seninle aynı rüzgârı solumak için var oldum. Beni bu hayata bağlayan tek şey, senin bir sabah sokağın köşesinden geçip gitmendi.”

Murphy, bu kez defteri dizlerine bıraktı. Avuçlarını yüzüne götürdü. Gözleri dolmamıştı, ağlamıyordu Ama içinde biriken bir yorgunluk vardı. Sanki biri gelip kalbinin kapağını hafifçe aralamıştı ve orada içeri, eski bir ışık sızmıştı. Bu ışık... tanıdıktı. Kendi gençliğinden bir sahne gibiydi. Elinde çantası yüzünde sonsuz bir umutla okul yoluna giden bir çocuktı sanki o. O çocuk hâlâ oradaydı. Ve şimdi bu defteri okuyan yetişkin Murphy, o çocuğa bir mektup okuyordu — ya da geç kalmış bir özür.

Sayfayı çevirdi.

“Adını hatırlamıyorum. Belki de hatırlamak istemiyorum. Çünkü isimler, insanı sınırlandırıyor. Oysa sen... sen sınırların dışındaydın. Bir istisnaydın. Bir şiirin içinde unutulmuş ama herkesin ezberinde kalan o dizeydin. Seni tanımadan önce kelimelere inandım. Ama seni gördüğümde... sustum. Çünkü bazı insanlar, sadece sessizlikle anılır. Ve ben seni hep sustukça sevdim.”

Murphy’nin içinden bir şey çözüldü. Kırılmadı. Sadece çözülüp yere yayıldı. Belki bir yalnızlıktı bu. Belki bir terk ediliş. Belki de, hep içinde taşıdığı ama adını koyamadığı bir hissin, nihayet kelimeye dönüşmesiydi. Bir tür ferahlıkla karışık sızı. Ve o sızı, Murphy’nin gözlerinden değil, göğsünden sızıyordu.

Defterin köşesinden bir işaret sayfası çıktı. Hafifçe katlanmış, kenarından yıpranmıştı. Sanki biri o sayfaya her gün tekrar tekrar dokunmuştu. Murphy, sayfayı çevirmedi hemen. Önce başını geriye yasladı, derin bir nefes aldı. İçinde o kıza yazmak isteyen çocuğun yankısı vardı şimdi. Ama o çocuk artık sadece yazmak istemiyor, yaşamak da istiyordu.

Ve sonra, o yıpranmış sayfayı açtı.

“Bir gün sana rastlayacağımı sanmıyorum. Bu mektup eline geçmeyecek. Belki bu defter bir kitaplığa konacak, belki de hiç kimse açmayacak onu. Ama yine de yazıyorum. Çünkü içimde öyle bir şey var ki, dışarı çıkmadıkça içimi yakıyor. Sanki dilimin ucunda bir cümle var ama ömrüm boyunca bir türlü söyleyememişim. Ve şimdi, burada, sana değil de kendime itiraf eder gibi yazıyorum: Seni düşündüğüm her an, kendimi unuttum. Bu iyi mi, kötü mü, bilmiyorum. Ama seninle var olmak, kendimden vazgeçmek gibiydi. Garip bir teslimiyet. Kırılmadan, kırmadan, sadece varlığına sessiz razı olarak yaşamak... böyle bir şey işte.”

Murphy, satırların sonuna geldiğinde, içten içe kendine bir şey söylemek ister gibi kıpırdandı. Dudakları oynamadı, ama zihninde eski bir gölge yeniden canlandı. Yıllar önce aynı hisle okulun merdivenlerinden inip avlunun bir köşesinde duran kıza bakmıştı. Adını bilmediği, hiçbir zaman konuşmadığı, ama varlığını unutamadığı bir kıza... İşte şimdi bu defterde yazılanlar, o suskun bakıp birebir örtüşüyordu. Belki bu defterdeki kişi, Murphy’nin geçmişinden biriydi. Belki de sadece kendisiydi. Zamanında birine söyleyemediği her şey, şimdi bu cümlelerde karşılık buluyordu.

“Zaman geçti. Ama geçmedi. Hâlâ o sokaktayım. Hâlâ seni ilk kez gördüğüm o andayım. Dünya döndü, şehir değişti, insanlar gitti... ama o an, o tek an, içimde dondu kaldı. Belki de bu yüzden seni aramıyorum artık. Çünkü seni aradığım yer dışarı değil, içim. Ve içimde, sen hep ordasın. Sokağın köşesinde. Başın hafifçe eğik. Montunun cebindeki ellerinle, biraz ürkek, biraz kararsız. Ama her şeyden çok: gerçekten orada.”

Murphy defteri yavaşça kapattı. Henüz sonuna gelmemişti ama içindeki duygu bir taşkın gibiydi. Cümlelerin bittiği yerde duygular devam ediyordu. Ve o an, ilk kez yıllar sonra şunu fark etti: belki herkesin içinde bir defter vardı. Kimi onu yırtıp atar, kimi saklar, kimi de bir gün biri bulur diye bırakırdı. Murphy’nin elindeki defter, aslında birinin geçmişe attığı bir mesajdı. Ama aynı zamanda Murphy’nin kendine gönderdiği bir yankıydı.

Gözlerini kapattı. Kafasında bir soru yankılandı: "Eğer ben de yazsaydım... acaba hangi cümleyle başlardım?"

Henüz bilmiyordu. Ama artık içinde bir ses vardı. Sessizliğini dile çevirmek isteyen bir ses. Belki bu sonraki sayfa onunla başlayacaktı. O gece Murphy hiç uyumadı. Pencerenin önünde duran eski sandalye bile onunla birlikte geçmişe yaslanmış gibiydi. Işıklar çoktan sönmüştü, ama defterin içindeki kelimeler sanki hâlâ yanıyordu. Defteri dizlerinin üzerine aldı, kapağını tekrar araladı. Sayfaların kenarı kıvrıktı, bazı yerlerde parmak izleri silik bir zaman izi gibi duruyordu. Her satır, birinin içine bastırarak yazdığı, yaşadığı, ama sesle asla söyleyemediği bir geçmişin izlerini taşıyordu.

“Hatırlıyor musun bilmiyorum. Bir sabah okul bahçesinde seni izliyordum. Herkes gibi yürüyordun ama adımların sanki kendi ritmini takip ediyordu. Yanından geçen kimseye bakmıyordun. Sanki orda değildin ama herkesin tam ortasıydın. Bir öğretmenin seslenişiyle hafifçe dönmüştün. O an göz göze gelmedik. Ama ben gözlerine baktım. Gözlerin masaldı. Ve o masalın içinde ben, kendimi unutuyordum. İçime bir suskunluk yerleşti o gün. Adını koyamadığım, anlatamadığım bir suskunluk. Belki de senden kalan tek gerçek buydu: sessizlik.”

Murphy satırların altına baktı. Yazının bitimi, sanki bilerek bırakılmıştı. Ne bir nokta vardı, ne de son cümle. Cümle düşmüştü. Ama düşerken bir yere değmişti. Kalbe. O an anladı ki bu defter, sadece bir aşkın izini değil, aynı zamanda kaybolmuş bir kimliğin izini de taşıyordu. Biri birine değil, kendi içine yazıyordu. Ve Murphy, bu iç sesin yankısıydı artık. Sayfayı çevirdiğinde el yazısı değişmemişti ama ton farklılaşmıştı. İlk sayfaların duygu yükü yerin daha durgun, daha farkında bir kabullenişe bırakmış gibiydi. Artık sorular yoktu. Yalvarış yoktu.

Sadece kabul ve hafif bir hüzün.

“Şimdi düşünüyorum da, seni hiç tanımadan sana bu kadar ait hissetmek... bu, nasıl mümkün oldu?

Sesini bilmeden seni özlemek. Yüzünü ezberlemeden hayalini kurmak. Belki de senin varlığın, ben içimdeki eksik cümleye bir kelime oldun sadece. Belki de seni değil, kendimi sevdim senin

suretin çünkü içimde yıllardır bekleyen o çocuk, birinin gözlerine bakıp ‘beni anla’ demek istiyordu. Sen gözlerdin. Ve ben o çocuktum.”

Murphy sayfayı kapatmadı bu defa. Elini yazının son satırında tuttu. O son cümle, başka hiçbir şey söylemeye gerek bırakmıyordu:

“Bazı insanlar konuşmadan da anlaşılır. Ve bazı hikâyeler, hiç başlamadan da bitmiştir zaten.”

Murphy, sandalyesine biraz daha gömüldü. Sırtını yasladığı duvar soğuktu ama içindeki düşünceler hâlâ sıcak bir iz bırakıyordu. Sayfaların devamını çevirmedi hemen. Bir süre pencereye, dışarıya baktı. Yağmur başlamamıştı ama hava, tam da yağmur öncesi gibi kokuyordu. Tozlu, ağır ve durgu belki de bazı cümleler de böyleydi — insanın içine yağmadan önce havayı değiştiren, sessizce yaklaşan, ama geldiğinde artık hiçbir şeyi eskisi gibi bırakmayan.

Defteri yeniden açtığında el yazısı hâlâ aynıydı, ama bu kez kelimeler sanki daha ağır geliyordu. Daha yaşanmış, daha suskun.

“Bir sabah seni düşünürken kendime şu soruyu sordum: Hayranlık nedir? Beni etkileyen neydi? Gözlerin mi? Yüzünün taşıdığı yorgunluk mu? Yoksa... ben miydim o? Senin yüzünde kendimi mi gördüm? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, seninle hiç konuşmamama rağmen beni suskunlaştıran biri vardı sende. Sanki yıllardır konuşup da hiçbir şey anlatamamış biri gibi, sadece sana bakınca sustum. Ve sustuğum o an, ilk kez gerçek bir şeyin içindeydim.”

Murphy’nin gözleri bu satırlarda kaldı. O anın ağırlığı camdan süzülen gölgeler gibi yüzüne yansıyor. Gözlerini yavaşça kapattı. İçinde bir yerde, çok uzak bir çocukluk ses veriyordu sanki suskunluğu tanıyordu. Kendi geçmişinde de vardı bu türden ifadeler: hiç konuşulmamış ama her gün içinden tekrar tekrar geçen kelimeler.

“Sen hiç bilmeyeceksin belki. Ama ben her sabah, okulun önünden geçerken seni görmeyi umdum. Kalabalık içinde, bazen bir bakış yeterdi. Bazen sadece bir montun kıvrımı, bazen omzundaki küçük bir hareket... Hepsi senin var olduğunu hatırlatıyordu. Ve ben bunu yeterli saydım. Çünkü bazı insanlar, hayata bir cümle gibi girer. Sonra virgül olur. Sonra üç nokta... Ve sonra, sessizlik.”

Murphy defteri kapatmak istemedi; gözlerini kapadı. Defterin ağırlığı artık yalnızca fiziksel değildi. Göğsüne bastırıldığı defter, sanki geçmişin tamamını taşımaya başlamıştı. O artık sadece okuyan değildi; kelimelerin ortağıydı. İçinde yankılanan sessizlikle, satırların arasında yürüyordu.

Bir an düşündü: Acaba bu yazıları yazan kişi hâlâ yaşıyor muydu? Belki de bu defter, çoktan bitmiş hikâyenin sadece kalmış yankısıydı. Ama kim yazmış olursa olsun, kelimeler yerini bulmuştu. Çünkü Murphy artık sadece okuyan biri değildi. Anlayan biriydi.

Sayfayı çevirirken parmak uçlarında bir sızı hissetti Murphy. Sanki eski bir yaranın kabuğu kalkmış da yeniden kanayacakmış gibi... Ama bu seferki kan, bir acının değil, bir anının kanıydı. Soğuk bir geçmişin sıcak izi gibi. Defterin sonraki satırlarında bir değişiklik vardı; cümleler hâlâ aynı biçimde akıyordu ama bu kez kelimelerin altına sinmiş bir ‘özlem’ vardı. Kıpırtısız bir özlem. Belki de sessizce kabullenilmiş bir veda..

“Bir keresinde, seni bir kütüphanede görmüştüm. Başını hafif eğmiş, kalın bir kitaba gömülmüştün. Sayfaları çevirişin bile farklıydı. Sanki her yaprak, senden bir şey alıyor, sana bir şey bırakıyordu. Orada, o an, şunu fark ettim: Ben, sana bakarken değil, senin baktığın şeye bakarken daha çok seviyorum seni. Çünkü sen sadece bir insan değilsin benim için. Seninle birlikte baktığım her şey değişiyor.”

Murphy derin bir nefes aldı. Cümleler giderek bir yaşam biçimine dönüşüyordu. Bu defter artık yalnızca bir anlatı değil, bir iç dünya haritasıydı. Ve Murphy bu haritada ilerledikçe, kendi geçmiş daha önce hiç keşfetmediği adalara rastlıyordu. Birinin hatırlamasıyla, onun da hatırlamaya başlaması aynı anda olmuştu.

“Belki bir gün sorarsın kendine: ‘Beni hiç gerçekten tanıyan oldu mu?’ O zaman bil ki, evet, seni hiç tanımadan tanıyan biri vardı. Sesini duymadan seni ezberleyen biri. Sadece yürüyüşüne bakarak iç dünyanı okuyabilen biri... Çünkü bazen, birini uzaktan sevmek; onu yürekten tanımaktır. Seninle konuşamadığım her an, sana en çok yaklaştığım andı belki de.”

Murphy, defteri biraz kapattı ama hemen yeniden açtı. Sanki bu defter kapandığında, bir şey geri dönülmez şekilde bitecekmiş gibi. Penceredeki yağmur hâlâ başlamamıştı. Ama onun kalbinde damlalar vardı. Sessiz, yavaş ama derin inen damlalar...

“Bu satırları yazarken ne bekliyorum bilmiyorum. Belki bir gün eline geçer, belki hiç geçmez. Belki gülümsersin, belki gözlerini devirirsin. Ama bunlar önemli değil. Çünkü bu defter, bana seni değil kendimi anlattı. Ve ben, kendimi ancak seni düşünürken anlayabildim.”

Murphy, evin içinde bir sandalye gıcırdaması duydu. Rüzgâr mıydı, yoksa anıların içinde dolaşan bir gölge mi, bilemedi. Ama gözleri satırdan ayrılmadı. Şimdi o da yazının içinde yürüyordu. Ve ne gariptir ki bu yolculukta yalnız değildi. Sayfalarda yürüyen iki kişiydiler artık: biri yazan, biri okuyan... Ama belki de ikisi de aynı kişiydi; sadece zaman, yer ve biçim değişmişti.

Murphy, defteri yeniden önüne aldı. Ellerini yavaşça kâğıdın üstünde gezdirdi. Sanki o satırların mürekkebi hâlâ kurumamış gibiydi. Belki de yazan kişi, bu cümleleri zamanın dışına kazıymıştı. Öyle ki, önemli olan hangi yılda yazıldığı değil, hangi hissin içinden geçtiğiydi. Satırlar, Murphy’nin avuçlarında usulca kıpırdayan bir geçmiş gibi, sıcaklık yaymaya başladı.

“Bana hep söylerlerdi... ‘Geçmiş unut, önüne bak.’ Ama senle tanıştıktan sonra fark ettim ki bazı insanlar, geçmişin kendisi gibi yürürler aramızda. Ne tam gelirler, ne de tamamen giderler. Hep bir hatıranın ucunda yaşarlar. Seninle ilgili hiçbir anım yoktu ama her hatıramda bir yerin vardı. Ne tuhaf... Sen, hayatımın hiç yaşanmamış kısmına aittin.”

Murphy, defteri dizlerinin üzerine koyup hafifçe geriye yaslandı. Gözlerini kapattı. Okuduklarının sanki biri içinden fısıldamış gibiydi. Bu cümleler, sadece bir başkasının değil, onun da içinden geçmişti belki bir zamanlar. Kendine bile söylemeye cesaret edemediği duyguları, başkasının kaleminden duyduğunda, insan nasıl da hem rahatlar hem sarsılırdı...

"Yürüdüğün sokakları hatırlıyorum. Senin olmadığın ama seni düşündüğüm sokakları... Orada sana hiç rastlamadım. Ama her köşe başında seni aradım. Belki adımlarımız aynı kaldırım taşına değmiştir. Belki senin bakıp geçtiğin bir vitrine ben de göz gezdirmişimdir. Ama bil ki... senin geçtiğin hiçbir yer, benden sonra bir daha aynı kalmadı."

Murphy bir an için yazının devamına geçmeden pencereden dışarı baktı. Sokağın lambası yanmıştı. Loş ışık, camdaki yansımaları onun üzerine doğru yayarken defterin kapağını azıcık daha araladı. Defterin içinde yalnızca anılar değil, bir ruhun kendini koyduğu odacıklar vardı. Her sayfa, bir başka gölgeyi taşıyordu. Kimi sıcak, kimi soğuk, kimi ise sadece suskun...

“Sana bunu neden yazıyorum, bilmiyorum. Belki de bazı şeyler hiç yaşanmadığı hâlde anlatılmaya değer. Belki de birini sevmek, onunla bir hayat yaşamak değil... onunla hiç yaşanmamış bir hayatı düşlemektir. Ve eğer bir gün beni gerçekten tanımak istersen... sana dair yazdığım hayallere bak. Çünkü insan, birini ancak en çok özlediği hâliyle anlatır.”

Murphy, satırların birinden başını kaldırıp uzaklara baktı. Bu kez yalnızca pencereden değil, içinden de dışarıya bakıyordu. İçindeki Murphy, dışarıdaki Murphy’yle göz göze gelmiş gibiydi. Bu kısa an bile, uzun zamandır susmuş bir duyguyu harekete geçirmeye yetmişti.

Defteri dizlerinin üzerinde tutan Murphy, hızını kesmeden okumaya devam etti. Çünkü bu yazılanlarda öyle bir şey vardı ki; okudukça birini tanımıyor, sanki onunla birlikte yaşıyordu. Her cümle, içinde kilitli kalmış bir odayı açıyor ve o odada gizlenmiş bir yalnızlığı gün ışığına çıkarıyordu.

Satırlar artık sadece bir başkasının geçmişini değil, Murphy’nin kendi iç dünyasını da yansıtıyordu.

“Beni en çok korkutan şey, seninle hiç konuşmamış olmam değil. Asıl korkum, seni gerçekten tanımış olmam ihtimali. Çünkü bazen bir yabancıyı, en yakınlarımızdan bile daha iyi tanıyabiliriz. Senin yürüyüşünü, başını öne eğişini, gülüşünün ardından yüzünde kalan o kırılğan gölgeyi... bunların hepsi zihnimde hâlâ canlı. Unutamadım. Çünkü seni, sözcüklerle değil; sessizliklerle hatırlıyorum.”

Murphy, boğazından geçen yutkunma refleksine karşı koyamadı. Bu defterde birinin kalbi çıplaktı. Öyle bir çıplaklık ki, örtmeye çalıştıkça daha da görünür hâle geliyordu. Ve bu açıklık, Murphy’nin kendi suskunluklarını bile rahatsız etmeye başlamıştı. Çünkü bazı satırlar, yazıldıkları kişiden çok okuyan kişiyi anlatırdı.

“Bir gün seninle aynı yağmurda yürüdüm. Sen farkında bile olmadan yanımdan geçtin. Üstün ıslanmasın diye başını biraz daha eğmiş, hızlı adımlarla köşeye yönelmiştin. Ben ise... seni geçip giden bir insanı değil, kendimi yıllar sonra orada ilk kez yakalamıştım. Sen o an, kim olduğunu bilmeden kim olduğumu hatırlattın bana.”

Murphy’nin gözleri defterin kıvrımlarında gezindi. Parmak uçları, mürekkep izlerini hâlâ sıcakmış hissediyordu. Ve içinde, sessizce bir şey daha oluşuyordu: geçmişin bir izleyicisi değil, taşıyıcısı olduğunu fark etmenin ağır ama huzurlu yükü.

“Seninle hiç konuşmadım, ama çok şey anlattım. Sessizliğin içinde, insanların birbirine kelimelerle değil, hislerle bağlandığını fark ettim. Bu yüzden bu defteri sana vermeyeceğim. Çünkü bazı duygular paylaşılmaz; sadece yazılır. Okunsa da okunmasa da fark etmez. Ama bilinmeli ki... bir yerde, bir zaman, biri sizi sessizce, sakince ve yürekten düşündü.”

Murphy, defteri hafifçe kapadı. Bu kez sayfayı çevirme ihtiyacı duymadı. İçinde yazanlar yetmişti süreliğine. Elini kalbinin üzerine götürdü. Şimdiye dek hiç tanımadığı biriyle konuşmuş gibiydi. Ama tuhaf şekilde... bu konuşma, hayatındaki en gerçek sohbet olmuştu.

Murphy, avuç içi hâlâ kalbinin üstünde duruyordu. Parmaklarının sıcaklığı, derisinin altına sızmaya başlamıştı sanki. Ama bu ısı dışarıdan değil, içeriden geliyordu. İçinde bir yere, uzun zamandır kapalı duran bir kapı aralanmıştı. Defterin kapağını tekrar açtığında, bu kez sayfa kendiliğinden çevrilmiş gibiydi. Rüzgâr yoktu, ama kelimelerin taşıdığı duygu, havadaki her şeyi hafifçe eğmişti.

“Bazı günler vardır. İçinden çıkamasan da anlatamazsın. Birileri sana ‘nasılsın’ der ama o kelimenin içi yoktur artık. Çünkü iyi de değildir, kötü de. Sadece... eksiksindir. O günlerde hep seni düşündüm. Sanki sen, tamamlanmamış bir cümleydin içimde. Devamı yazılamayan, ama silinmesi mümkün olmayan bir cümle.”

Murphy satırlarda bir şeyi fark etti: bu defter, sadece bir hatırlayış değil, aynı zamanda bir var oluşun çabasıydı. Yazanın kim olduğu kadar, neden yazdığı da kendini göstermeye başlıyordu artık. Bu, kendine kalmak isteyen birinin dünyaya son bir anlatma girişimiydi belki de.

“Eğer bir gün yolun bir bankta oturan yalnız bir adama düşerse... onunla konuşma. Yanına otur. Ve hiçbir şey söyleme. Çünkü ben, yıllarca insanlara bir şeyler anlatmaya çalıştım ama beni en iyi anlayanlar, hiç konuşmayanlardı.”

Murphy’nin gözleri, kelimelerin altına gizlenmiş sessizliği duymaya başlamıştı. Bu defter bir gürültü değil, bir yankıydı. Ve yankılar, sadece yeterince sessiz olanlar tarafından duyulabilirdi.

“Seninle bir gün karşılaşırsak... konuşmayalım. Göz göze gelelim yeter. Çünkü ben seni zaten orada o bakışta bekliyorum olacağım. Belki bir saniyelğine olur bu. Ama o bir saniye, yılların yerine geçebilir. İnsan bazen sadece bir bakışta yaşar bir ömrü.”

Murphy’nin parmakları defterin kenarına usulca bastı. Sayfa dönmeyecek gibiydi. Sanki yazının burasında bir nefes tutulmuş, bir sessizlik kıyıya vurmuştu. Gökyüzü hâlâ kapalıydı ama bu kapanıklık, içeriye bir huzur sızdırıyordu. Ve Murphy ilk kez, kendi geçmişine değil, başkasının geçmişine bakarak bir gelecek hayal etti.

Murphy, defterin sayfasını çevirmedi hemen. Önce o cümlelerin içinde biraz daha beklemek istedi. Çünkü bazı cümleler hemen geçilmezdi; geçilirse eksik kalırdı. Sayfanın ağırlığı, içinde taşıdığı hatıranın derinliğindendi. Sessizce araladı bir sonraki yaprağı. Mürekkep bu kez daha kararlıydı. Aralarında tereddütten çok, içe dönük bir kesinlik vardı. Yazının tonu değişmişti. Artık sadece biri yazılmıyor, bir şeyden vazgeçilerek yazılıyordu.

"Ben çocukken... bazı rüyalarım uyanırdım. Uyandığımda odada kimse olmazdı ama biri az önce çıkmış gibi olurdu. Kapı biraz aralıktır, pencere açık unutulmuştur ya da lambanın ışığı bir parça titrer... O anlarda hep içimde eksik bir el arardım. Sonradan fark ettim ki, o elin sahibi hiç var olmamıştı. Belki de bazı insanlar bir yoksunlukla doğar. Ve bir ömür, o eksikliği tamamlamak için yaşanır."

Murphy, gözlerini cümlelerin üzerinde sabitledi. "Bir yoksunlukla doğmak." Cümle kafasında asılı kaldı. Çünkü kendi hayatına da uyan bir şeydi bu. Hep bir eksiklik hissiyle yürümüş, neyi tamamlamaya çalıştığını bilmeden bir yerlere varmaya çabalamıştı. Şimdi ise, bir başkasının eksikliğini okurken, kendi tamamlanmamışlığını daha net görebiliyordu.

"Seninle ilgili olan hiçbir şeyin tanımını yok. Seni ilk gördüğümde ne hissettiğimi anlatamam. Çünkü kelimeler, seni daraltır. Oysa sen, anlamı taşıyan bir varlıktın. Bu yüzden seni tarif etmekten vazgeçtim. Sadece hissettim. Ve hissettikçe sustum. Çünkü bazen anlatmak, eksiltmektir."

Murphy bu satırları okurken, defteri yazanın ne kadar çok susmuş olduğunu düşündü. Ve susmanın yazmakla ne kadar yakın akraba olduğunu... Kendi hayatında da en çok susarken düşünmüş, en çok ta yazmak istediğinde hiçbir kelime bulamamıştı.

"Bir gün sana rastlarsam... ellerin soğuk bile olsa, tutmak isterim. Çünkü bazı eller, sadece sıcaklığı için değil, taşımadığı yükler için tutulur. Senin ellerinde ise... bir yük yoktu. İşte bu yüzden, her şey vardı."

Murphy sayfayı kapatmadı. Bu defa, defterin kâğıdını sanki bir ten gibi okşadı. Çünkü o satırların, yalnızca bir yazıya değil, bir hayata işaret ettiğini biliyordu artık. Defteri yazan kişi kimdi, nerede hayatta mıydı... bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı: Bu defter, artık onun da hikâyesiydi. Okuyarak değil, hissederek yazmaya devam ettiği bir hikâye.

Murphy, pencerenin önünde bir süre daha öylece durdu. Sokak lambalarının altındaki gölgeler hareketsizdi, ama onun içinde bir şey kıpırdanıyordu. Defteri kapattı, yavaşça doğruldu ve ceketini aldı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Bu kez düşünmek için değil, belki de hissettiklerini tartmak için.

Bir taksi tuttu ve şehre indi. Şehir sessizdi, ama o sessizlik bile bugün daha farklı geliyordu. Ayakkabılarının sesi kaldırımla buluşurken, içinden geçen cümleler hâlâ defterde okuduklarıydı. Her adımı, satırların yankısı gibi ağırdı.

Bir süre yürüdü. Tanıdık bir ara sokağa saptı. Rüzgâr biraz daha serin esiyordu. Gözleri dalgındı, elleri cebinde, yürümeye devam etti. Sonra bir vitrinin önünde durdu. Camda yansıyan silüetine baktı. Bu kitabı yazan kişi de bir zamanlar burada durmuş olmalıydı. Belki vitrinin önünde, belki kaldırımında...

Murphy bir an için, geçmişle aynı hızda yürüdüğünü hissetti. Ama sonra anladı ki, ne kadar yaklaşırsa yaklaşıp, geçmişe dokunmak mümkün değildi. Sadece onunla yan yana yürünebilirdi. Bir banka oturdu. Ellerini birbirine kenetledi. Gözlerini karşıdaki sokağa dikti. İçinden bir cümle süzüldü: "Belki de bazı hisler, yaşarken değil, okurken anlaşılır." Saat ilerlemişti. Sokaklar boşalmaya başlamıştı. Üzerine çöken o tanıdık yalnızlık hissiyle birlikte yavaşça ayağa kalktı. Eve dönmeliydi. Çünkü defter bitmemişti. Ve o bitmemişlik duygusu, Murphy'yi tekrar içeri çağırıyordu.

Murphy taksi çevirdi, arka koltuğuna oturdu. Camdan dışarı bakarken şehir ışıkları bulanık bir nehir gibi akıyordu. Taksi sessizdi, sadece motorun hafif homurtusu duyuluyordu. Her ışık, defterin sayfalarındaki sessiz sözleri hatırlatıyordu ona.

“Maçavali,” dedi Murphy, sessizce.

Taksi yavaşça durdu. Murphy sessiz adımlarda evin kapısına yaklaştı. Anahtarı yavaşça kapının kilidine soktuğunda, içeride hâlâ defterin bıraktığı sıcaklık vardı sanki. Ayakkabılarını çıkardı, ceketini bir kenara bıraktı ve defteri bıraktığı masaya doğru ilerledi. Bir an durdu. Elleri, kapağa yeniden uzanırken biraz daha kararlıydı artık. Bu defa sadece okumaya değil anlamaya hazırdı.

Defteri tekrar açtı. Sayfa hışırtısı bu kez kendi iç sesine karıştı. Kalbi, sanki uzun zaman sonra ilk defa bir şeyin ucunu yakalamıştı. Ve o uç, birinin kelimelerle ördüğü bir hikâyeye çıkıyordu.

“Bugün seni düşündüm yine. Bu kez geçmişin bir köşesinden değil, bugünün ta kendisinden baktım sana. Hâlâ aynı mısın bilmiyorum. Ama ben değiştim. Seni izlediğim o günlerde kim olduğumu bilmiyordum. Şimdi hâlâ bilmiyor olabilirim, ama artık aramaya cesaret edebiliyorum.”

Murphy, başını defterden kaldırmadı. Kelimelerin içindeki o arayış, onun kendi arayışına benziyordu. Bir yabancıya ait bu satırlar, içindeki en tanıdık boşluğa dokunuyordu.

“Birini sevmek, onunla olmak değil bazen. Onun yokluğunda bile, onunla yaşamayı öğrenmektir. Ve ben bunu öğrendim. Sana hiç dokunmadan, seni hiç tanımadan, seninle kalmayı öğrendim. İnsan bazen bir gölgeye sığınır, çünkü o gölgeyi yapan ışığı bir kere görmüştür.”

Murphy’nin elleri defterin kenarında kaldı. O gece uzun süre bir sonraki sayfayı çevirmedi. Bazen cümlelerin yanına oturmak, bir ömrü beklemek gibiydi. Ve o şimdi, sadece okuyan biri değil... kendi içinde kaybolmuş bir tanıktı.

Gece, Murphy’nin omuzlarına ağır bir sessizlik gibi çökmüştü. Masa lambasının sarı ışığı altında defterin sayfaları gölgelerle kıvrılıyor, kelimeler daha da derinleşiyor gibiydi. Murphy, satırların içine eğildiğinde yalnızca bir hikâyeye değil, bir hatıranın içinde yürümeye başlıyordu. Birinin gözlerinde dünyaya bakmaya çalışmak gibiydi bu gözleri görmediği, ama kalbi hissettiği birinin.

“Biliyor musun?” diyordu defterin yazısı.

“Seni tanımadan önce hep kendimden kaçtım. Aynaya bakamazdım; gözlerimde kelimelere dökülemeyen bir ağırlık vardı. Ama seni ilk gördüğümde... her şey sustu. Bir anlık değil, bir ömürlük sessizlik gibi. İçimde bir şey çatladı. Belki kırıldı, belki... bilmiyorum. Ama o gün anladım ki, bazı insanlar bize ‘biz’ olmamız için dokunur. Sessizce, uzakta, farkında bile olmadan.”

Murphy’nin parmakları defterin kenarında titredi. Bu cümle... sanki onu yıllar önce bir banka oturmuşken içine çöken o tuhaf duyguyla yüzleştiriyordu. Hatırladı: bir parkta, göz göze gelmeden geçen bir yabancıyı... Gözleriyle bir anlığına yakalanan o huzursuzluğu. Kimseye anlatamadığı, kendisinin bile tam tarif edemediği bir şeydi bu. Ve şimdi, defterin içinden biri, aynı dili onunla konuşuyordu.

“Eğer bir gün yürürken birinin bakışlarında ev hissedersen, dönüp bak. Çünkü o senin hayatta en çok kaçtığın yere, kendine, en yaklaştığın an olabilir. Ben bakmadım. Belki korktum. Belki kaybolurum sandım. Ama en çok da... seni kaybederim diye sustum. Ne garip değil mi? Konuşmazsak kalır sanıyoruz. Oysa en çok susarak kaybediyoruz her şeyi.”

Murphy başını yavaşça geriye yasladı. Gözleri kapanmadan önce defterin kokusunu içine çekti. İçinde zamanla sararmış sayfaların, eski bir kalemin, ve anlatılmamış bir kalbin kokusu vardı. Sessizliğin sesi gibi bir şeydi bu.

Lambayı kısmadan kalkmadı. Defteri tekrar yerine koydu, ama bu kez kapağını açık bıraktı. Sanki bir sonraki sayfayı çevirmesi an meselesiydi. Sanki defter de onunla uyuyacak, onunla uyanacaktı.

O gece Murphy uzun süre uyuyamadı. Uyuduğunda ise, rüyasında yine o sokakta yürüyordu. Ama bu kez yalnız değildi. Yanında biri vardı; yüzü flu, saçları rüzgârla savrulmuş, gözleri anlatılmamış bir masal gibiydi...

Ve defter, bir sonraki sayfasında hâlâ onu bekliyordu. Ertesi sabah, pencereye vuran solgun ışıqla uyandı Murphy. Havanın ne soğuk ne sıcak olduğu o an mevsim sabahlarından biriydi. Ne giydiğini hatırlamadan, düşüncelerle dolu bir halde çıktı evden.

Boyu adımlarını nereye attığını bilmeden dolaştı. Kalabalığın içinde yalnız, kendiyi iç içe, ama çevreye karşı tamamen kayıtsız bir hâlde... Akşam olduğunda, ayakları onu yine o eve götürdü. Yavaşça kapıyı açtı. İçeri girdiğinde bir süre öylece durdu. Odadaki eşyalara değil, boşluğa baktı. Sonra başını eğip bir kez daha deftere yürüdü.

Defter hâlâ masasının üzerindeydi. Açık, bekleyen, devam etmek isteyen bir hikâye gibiydi. Murphy oturdu, baş parmağını sayfanın ucuna koydu ve yavaşça çevirdi. Yeni sayfa, kelimelerin daha yumuşak bir tonla aktığı bir nehir gibi açıldı önünde. Ve o yazı, yine usulca konuşmaya başladı:

Bugün kendime şu soruyu sordum: Bir insan, başka bir insanın hayatında ne kadar kalabilir?

"Bir yıl? Bir ömür? Belki sadece bir an... Ama doğru bir andıysa, ömür boyu sürer.

Seninle yaşadığım şey böyleydi: zamansız, mekânsız, ama gerçek. İçimde bir yer hâlâ senin adını fısıldıyor. Hangi sokaktan geçsem, hangi müziği dinlesem, hangi rüyaya dalsam... bir şekilde seni taşıyorum yanımda. Sen bilmiyorsun, ama seninle her yere geldim ben."

Murphy'nin gözleri bu cümlelerde uzun süre takılı kaldı. Defterin yazarı, bir yük gibi değil; bir yol gibi taşıyordu bu duyguyu. Sitem yoktu, beklenti yoktu. Sadece bir kabul... Belki de bu yüzden de bu kadar dokunaklıydı. Çünkü içinde 'neden' diye soran bir ses yoktu artık. Sadece 'öyle oldu' diyen bir teslimiyet vardı.

"Bazen düşünüyorum," diye devam ediyordu yazı,

"eğer bir gün karşılaşılsaydık... tesadüfen, bir kitapçada ya da bir otobüs durağında... bana bakar mıydın? Tanır mıydın beni? Belki sesimi değil, ama bakışımı tanırdın. Belki içinden bir şey kıpırdardı, adını koyamadığın... ama yine de yürüyüp giderdin.

Çünkü hayat böyledir. Bazen tanıdığımızı unuturuz, bazen de hiç tanımadığımız birini en derinimizde hissederiz. İşte ben sana öyle geldim: tanımadığın ama hep bildiğin biri olarak."

Murphy içini çekti. Başını öne eğip parmaklarını deftere sürdü. Yazının titrekliliğinde bir şey vardı, bazı kelimeler defalarca silinmiş, bazı cümleler son anda yazılmış gibiydi. Belki de bu yüzden bu kadar insani, bu kadar gerçekti. Çünkü eksikti. Çünkü tamamlanmamıştı. Tıpkı kendi hayatı gibi...

Gözlerini tekrar satırlara çevirdiğinde defter şöyle diyordu:

"Ve şimdi, eğer bu satırları biri okuyorsa, bil ki bu yalnızca bir hatırlayıştır. Bir unutuşun içinden çıkan sesini arayan bir kalbin günlüğüdür bu. Beni tanıman gerekmiyor. Ama anlarsan... eğer birazcık anlarsan, yeter. Çünkü bazı hikâyeler, sadece anlatıldığında değil, hissedildiğinde tamamlanır."

Murphy sayfayı kapatmadı. Masaya döndü, defterin kapağını bu kez tamamen açtı. Sırtını sandalyeye yaslayıp uzun uzun durdu. Ve ilk kez, o defterde anlatılan yalnızlığın kendisine ait olmadığını düşündü. Belki o yalnızlık, nesilden nesle geçen, şehirden şehre taşınan, herkesin kalbinde bir süreliğine konaklayan evrensel bir sessizlikti.

Ve Murphy, o sessizliğin içinden kendine doğru yürümeye devam ediyordu. Gece çöktüğünde ev sessizliğe gömülmüştü. Murphy ışığı yakmadı. Defterin sayfaları, artık ezberlemişçesine elinin altındaydı. Kalbindeki ağır taşları usulca yerinden oynatan bu yazılar, ona geçmişin bir

yerinde kaybolmamış, yalnızca derine gömülmüş bir his gibi geliyordu. Tekrar eğildi, sayfayı çevirdi. Mürekkep daha koyuydu bu kez. Satırlar biraz daha sık. Birbirine yaklaşmış, sanki zamanla yarışır gibi yazılmıştı:

“Ben seni o gün değil, seni ilk gördüğüm gün değil... seni fark ettiğim gün sevdim. Belki daha önce görmüşümdür. Belki aynı koridorlarda yürüdük, aynı kapıdan geçtik. Ama kalbim seni ilk ne zaman tanıdıysa, işte o gün başladım sana içimden seslenmeye. Sana hiç dokunmadan, seni hiç durdurmadan... sadece uzaktan bir şarkı gibi sevdim seni.”

Murphy, bu satırları okurken sanki bir melodiyi dinliyordu. Kimi cümleler şarkının nakaratı gibiydi. Tekrar tekrar söylenmiş, içe işlemiş. Her tekrar, biraz daha yakınlaştırıyordu onu yazan kişiye. O kim olduğu fark etmeksizin artık Murphy'nin içinde bir yer kaplıyordu.

Gözlerinin rengini bilmiyorum,” diye devam ediyordu yazı. “Ama bana nasıl baktığını biliyorum.

“Bugün, çok kısa bir an göz göze geldik. Belki sen hatırlamıyorsun. Ama ben hatırlıyorum. Çünkü o bakış bana ‘sen varsın’ dedi. İşte o bakışla dünyaya bir daha başka türlü bakamaz oldum... kendim de öyle.”

Murphy ayağa kalktı. Yavaşça odada dolaştı. Defterin etkisi, bir buhar gibi bedenine yayılmıştı; kelimeler, bıraktıkları yerden devam ediyordu sanki. Cam kenarına yaklaştı. Dışarıda tek tük ışıklar yanıyordu, her biri başka bir hayatın içinde parlayan küçük yıldızlar gibi... Belki de aynı duyguyu şimdi bir başkası yaşıyordu. Belki bir başkası da bir defterin başında, hiç tanımadığı birine kendini anlatıyordu.

Masaya döndü. Elini tekrar deftere koydu. Soğuk sayfa, onu yeniden içine aldı. Satırlar hiç hız kesmeden sürüyordu:

“Sana hiç dokunamayacağımı, seninle asla konuşamayacağımı bildiğim hâlde... sevmekten vazgeçmedim. Çünkü bu sevgi, bir şey istemeyen, bir şey beklemeyen bir sevgi. Seni sevdim çünkü seni tanıdığımda kendimi tanımış gibi oldum. Sana baktığımda, geçmişimde yarım kalmış her duygunun adını koyabildim. Senin yürüyüşünde çocukluğum vardı. Senin duruşunda geleceğim. O yüzden korktum. Sana yaklaşımdan değil, sana yaklaştığımda kendimden uzaklaşmaktan korktum.”

Murphy sayfayı kapatmadı. Elini alnına koyup gözlerini kapattı. Bu cümleler, içini yavaş yavaş delip geçen cümlelerdi. Kimin yazdığı, ne zaman yazıldığı önemli değildi artık. Bu defter, Murphy için yalnızca bir geçmişin değil, bir tür aynanın içinden geçişi.

Ve şimdi o aynadan geçmek üzereydi.

Defterin sayfası çevrildiğinde, Murphy bir an duraksadı. Bu bölüm diğerlerinden farklıydı. Satır aralarına küçük çizimler serpiştirilmişti. Birinde uzaklara bakan bir figür, diğerinde ise bir sandalyeye yaslanmış bir silüet vardı. Kalem darbesiyle değil, parmak ucuyla çizilmiş gibiydiler. Ve sayfanın üstünde kısmında, neredeyse fısıltı gibi bir cümle vardı:

“İnsan bazen en çok kendine sarılmak ister.”

Murphy, bu cümlede öylece kaldı. Karanlık odada zaman durmuş gibiydi. Defterin sesi bile artık fısıltıyla karışıyordu. Sayfalar çevrildikçe, birinin nefesi daha da belirginleşiyor, bir iç döküşün ritmi daha anlaşılır hâle geliyordu. Yazı devam etti:

"Birini tanımazsın. Sadece sezersin. Gözlerinden değil, yürüyüşünden değil... Onun bir köşede duruşu bile sana bir şey anlatır. Ve sen anlamak istemesen de, anlarsın. Onu sevmek değil bu; onu taşıdığı yarayı tanımaktır. Çünkü sende de aynısından vardır. Belki biraz daha derin, belki biraz da eski... ama aynısından."

Murphy kalbinin sıkıştığını hissetti. Sanki defterdeki kelimeler onun geçmişinden bir odaya giriyordu orada yıllardır kapalı kalmış çekmeceleri açıyordu. Kimi çekmecelerde toz, kimisinde

eski bir bakış bir kahkaha, bir özlem. Ve hepsi de susturulmuş kelimelerdi.

Yazı sürüyordu:

"Bir gün, seninle aynı masaya oturmak isterdim. Ama konuşmadan. Sessizce. Ellerimiz masada durur, belki bir çay söyledik. Belki camdan dışarı bakar, geçenleri izlerdik. Ama konuşmazdık.

Çünkü bazı sessizlikler, binlerce kelimedenden daha fazla şey anlatır. Ben seninle o sessizliği hep paylaşmak istedim. Ama kısmet olmadı."

Murphy gözlerini defterden kaldırdı. Odanın karanlığında sadece defterin açık kalan sayfası adeta aydınlık bir gölge gibi görünüyordu. Bir defterin ışığı, bazen bir odanın değil, bir ömrün aydınlığı olabiliyordu. Sonraki satır ise biraz silik, neredeyse okunmaz hâlde kalmıştı. Murphy dikkatle eğildi, parmak ucuyla harflerin üzerini hafifçe okşadı ve sessizce mırıldandı:

"Ve ben seni hiçbir şey olmamış gibi sevmeye devam ettim."

Murphy defteri biraz kendine çekti, sırtını sandalyeye yasladı. Dışarıdaki gece, camın ardından sessizce süzülüyordu. Hava soğumuştur ama odada yalnızca defterin bıraktığı sıcaklık vardı. Parmaklarını bir kez daha yazının altına koydu, sayfayı çevirdi. Bu sefer satırlar daha kararlıydı. Sanki yazan kişi, artık duygularıyla değil, yaşanmışlığıyla konuşuyordu.

"Beni en çok korkutan şey, seninle hiç konuşamamış olmak değil. Zaten çoğu zaman kelimeler yetersiz kalırdı. Beni korkutan, senin bir gün hiçbir şey hissetmeden yürüyüp gitmen. Ben burada, aynı sokakta, aynı bankta kalakalırken... ve sen... hiçbir şey hissetmeden geçip giderken."

Murphy bu satırları okurken, kalbinin bir yerinde geçmişe ait ama ismi olmayan bir anı canlandı. Bir durakta beklerken gördüğü bir çift göz. Belki bir metroda, bir istasyonda denk geldiği bir yabancı. Bir saniye süren ama saatlerce zihninde kalan o bakışlar. Defterin yazarı da böyle birine tutulmuş gibiydi — bir bakışın yankısında yaşayan birine.

"Ben seni bir bakışta tanıdım. Ama sen beni hiçbir zaman fark etmedin. Ve fark etmemenin içinde öylesine bir adalet vardı ki... buna bile razı oldum. Sadece seni uzaktan görebilmek, bana uzun bir kış boyu yetecek kadar sıcaklık verdi."

Murphy'nin gözleri bir noktada asılı kaldı. Zihninde o cümle yankılanıyordu: "Sadece seni uzaktan görebilmek..." Belki de insan gerçekten de böyle seviyordu. Konuşmadan, sahip olmadan, sadece uzaktan ve derinden. Öyle sevmek, belki de sahip olmaktan daha büyüktü.

Defterin köşesinde bir tarih vardı. Murphy elini sayfanın altına getirdi; kurumuş bir yaprak izi gibi:

21 Kasım, Saat 16:14.

Belki bir pencere kenarında, belki kalabalık bir kafede yazılmıştı bu satırlar. Ama ruhunun yalnızlığı, bin mekâna bedeldi.

Ve sonra, sayfanın tam ortasında tek başına duran bir cümle:

"Bir gün bir mektup yazacağım, ama içine hiçbir şey koymayacağım. Çünkü sen zaten her şeyi anlıyorsun."

Murphy defteri kapatmadı. Elini sayfanın üzerinde tuttu. Bir insanın iç sesini bu kadar yakından duymak, neredeyse ona dokunmak gibiydi. Ama bir yanıyla da tarifsiz bir yalnızlıktı bu — çünkü o sesin sahibi artık orada değildi. Belki hâlâ bir yerlerdeydi... ama Murphy'nin karşısında sadece satırları vardı. Onun ise kalbi, günbegün o satırlara biraz daha tutunuyordu.

Murphy, defterin sayfasını çevirirken hissetti; bu kez yalnızca kelimeler değil, geçmişin kendisi sayfadan taşmak üzereydi. Bir kokunun, bir sesin, bir zamanın kesildiği yerden yeniden

başladığı anlar vardır. İşte o anlardan biriydi bu. Cümle henüz başlamadan, kalbin ritmi değişmişti. Ve sonra o isim geldi.

“İzel.”

İlk kez. Sanki defterin içinde geçen bütün zamanlar, bu isme gelmek için susmuştu. Ve şimdi, yazı sahibi nihayet dayanamayıp onun adını telaffuz etmişti. Ne bir süsleme, ne bir dolambaçlı ifade;

yalnızca ‘İzel’. Bu kadar sade, bu kadar çıplak.

"O gün ilk kez ismini duydum. Aslında öncesinde seni birçok kez görmüştüm; kampüsün merdivenlerinden inerken, bazen bir pencere kenarından dışarı bakarken... Ama adını o gün, bir arkadaşının ağzından duydum.

“İzel,” dedi.

İçimde bir yer aniden ısındı. Sanki hayat, o ana kadar eksik yaşanmış bir şeyi tamamlıyordu. Sanki o adı yıllardır biliyordum da, kimse telaffuz etmeye cesaret edememişti."

Murphy, kalemle altını çizdi bu satırın. Elinin titrediğini fark etti. Ne zaman bir insan başka birini kadar dikkatle izlese, ne zaman bir isim bu kadar büyük bir anlam taşısa... bir şeyler başlamıştı. Ama aynı zamanda bir şeyler, çok sessiz bir yerden kopmaya başlamıştı. Tıpkı defterin o kısmı gibi sayfanın ortasında bir boşluk vardı. Ve sonra cümleler, yeniden başladı.

“Sen konuşmuyordun o gün. Ama yürüyüşün bir dile çevrilmiş gibiydi. Ayakkabının bir bağı hafif gevşemişti, saçlarını yarım toplamıştın. Bir elin çantanın sapındaydı, diğerin havanın serinliğini hissediyor gibiydi. Sen, dışarıdan bakan için sıradan bir öğrenciydin. Ama ben... ben o yürüyüşün içindeki yalnızlığı duydum. Ve o yalnızlıkta kendimi buldum.”

Murphy bu kez defteri kapatmadı. Sessizlik çökmedi; tam tersine, defterin içinden yükselen bir melodi vardı sanki — notalara dökülememiş bir türkü, geçmişin içinde yankılanan ve sadece iki kişi tarafından duyulan bir ezgi.

İzel, artık ismiyle yerini almıştı. Ama bu bir başlangıç değildi sadece; aynı zamanda bir vedanın gölgesi de defterin satırlarına sinmişti. Murphy bunu biliyordu. Henüz nedenini bilmesede hissetmişti: Bu isim, yalnızca sevmek için değil... kaybolmak için de yazılmıştı.

Murphy, defteri tekrar açmadı. Bir süre pencerenin önünde durdu. Camdaki bugünün arkasından dışarıyı izledi. Güneş çekilmiş, hava soğumuş, sokaktaki sesler birer birer azalmıştı. Ama içinde bir sıcaklık büyüyordu. İzel... Bu isim, artık yalnızca bir hatıra değil, bir çağrıydı. Murphy bu çağrıyı duyuyordu. Ve geri dönmeliydi. O deftere. O cümlelere. O kıza.

Ertesi sabah, erkenden yola çıktı. Köy yolunda sessizlik bir gömlek gibi üzerine oturmuştu. Her adımında bir çocukluk izi, her dönüşte bir yarım kalmış bakış vardı. Eve vardığında, odaya sessizce girdi. Defter hâlâ oradaydı. Açık değildi. Ama açık olmasa da içinden bir şey sızıyordu. Murphy elleriyle değil, kalbiyle hissediyordu bunu.

Defteri açtı.

"Bir gün sana yaklaştım. Fark etmedin. Zaten fark etmeni istememiştim. Sadece seni, senin olmadan tanımak istedim.

Kulağa tuhaf geliyor, değil mi? Ama insan bazen birinin yanında susarak daha çok şey öğrenir. Konuştuğun an büyü bozulur çünkü. Sen sustuğunda, ben seni anlamaya başladım.

Mesela gülüşünü değil, gülmediğin anları ezberledim. Kaşlarını çatmadan önceki saniyeyi. Kitaba baktığında gerçekten okuyup okumadığını. Dalgınlığını değil, neden dalıp gittiğini. Anlıyor musun?

Seninle hiç konuşmadan bir dil kurdum. Ve o dilde her kelime... sendin."

Murphy sayfayı çevirmedi. Elini deftere koydu. Damarlarında bir şey hareket ediyordu, tarif edemeyeceği bir his. Sanki içindeki yıllardır paslanmış kapılar bir bir açılıyordu.

"Ve sonra bir gün... yanımda oturdun."

Sadece bu kadar yazıyordu o satırda. Ne zaman? Nerede? Hangi sandalye, hangi bank, hangi hava?

Hiçbiri yoktu. Ama Murphy, o günü hissedebiliyordu. Çünkü cümle öyle bir boşlukla yazılmıştı ki, boşluk... hatırlamaktan çok yaşamamanın boşluğuymuştu.

Bir sonraki satır geç başlamıştı. El yazısı biraz eğilmişti. Kalem ucunda bir tereddüt vardı.

"Yanıma oturduğunda konuşmadım. Çünkü korktum. O an konuşursam her şey bitecek sandım; gözlerindeki o yabancı ışıltı sönecek diye korktum.

Ama sen... hiçbir şey söylemeden çantandan bir mendil çıkardın ve rüzgârın uçurduğu kağıdımı uzattın. Gülümsedin mi? Hatırlamıyorum.

Ama o kağıdı tutarken elin elime değdi. O an, onca satır, onca cümle, bütün bu defter... hepsi o tek temasın gölgesinde kaldı."

Murphy gözlerini defterden kaldırmadı. Elini yazının üzerine koydu. Bir an için zaman durmuştu. Şimdiye kadar okuduğu her kelime, her sessizlik... sadece İzel'in o ilk dokunuşuna çıkıyordu. Tıpkı yağmurun yere düşmeden önce gökyüzünde yaşadığı bütün o belirsizlikler gibi, bu hikâye de dokunuşta tamamlanıyor, ama aynı anda yeniden başlıyordu.

Murphy deftere yeniden döndüğünde pencere aralığından içeri sızan rüzgârla birlikte eski bir koku odaya dolduğunu fark etti. Ne bir çiçek ne bir parfüm... Daha çok kitapların arasına saklanmış, dokunulmamış bir ilkbahar gibi kokuyordu. Belki de bu yüzden yazıya daha dikkatli eğildi bu kez;

çünkü bazı cümlelerin arkasında yalnızca düşünceler değil, mevsimler de saklanır.

"Adını öğrendiğim günden sonra, seni artık olduğu gibi değil, olmasını istediğim gibi hatırlamaya başladım. Gözlerin bir anda daha büyümüş, ellerin daha narinleşmişti. Gülümsemen ise... daha sessizdi. Bu bir hayal miydi bilmiyorum ama seni tanımaya başladığım an, seni kaybetmeye de başlamıştım sanki. Çünkü senin bana dönüp bakma ihtimalin, seni gözümde büyüttüğüm kadar gerçeğe dönüşüyordu."

Murphy bir an elini kalbinin üzerine koydu. O satırların yazarı olan kişinin yalnızlığı, artık sadece yazının içinde değildi. Kendi göğsünde yankılanıyordu.

"Bir gün seni takip ettim. Evet, biliyorum. Bu korkutucu ya da garip gelebilir. Ama sana zarar vermek için değil... sadece günün hangi saatinde gülümsediğini merak ettiğim için. Sabah mıydı? Yoksa akşam serinliğinde mi? Bazen yüzümüzü yalnızca gölgeler güzelleştirir ya... senin gülümsemen de belki sadece akşamüstü ışığında var oluyordu. O yüzden yürüdüm peşinden. Sessizce. Aramızda birkaç adımlık bir mesafe vardı. Ama içimde bin yıllık bir yabancılık."

Cümle burada kesilmişti. Murphy, sayfanın ucundaki küçük buruğu fark etti; yazı devam etmiyordu. O anı anlatmak bile yazarına fazlaydı. Belki hafıza bazı anları yalnızca içte yaşamak, yazıya dökmek için vardır.

Ama hemen alt satırda, yeniden yazılmıştı:

"O gün yürüdüğün yolda sendeledin. Çantan omzundan kaydı. İnsanlar durmadı. Sen toparlandın ve bakmadan yürümeye devam ettin.

İşte o an... o an seni ilk kez gerçek biri olarak gördüm: kırılabilen, yalnız, fark edilmemiş biri. Ve işte o an, seninle aynı dünyada yaşadığıma inandım. Aynı kaldırıma bastığıma. Aynı havayı soluduğuma. Belki de bu yüzden yazıyorum. Sana değil... seninle aynı yalnızlığı yaşayan başka bir versiyonuma."

Murphy bu satırda uzun süre kaldı. Çünkü bu defter, sadece geçmişe yazılmış değildi. Sanki Murphy'nin bugünü de bu satırların arasındaydı. Defteri kapatmadı. Ama bir sonraki sayfayı çevirmedi. Yavaşça geriye yaslandı. Camın dışındaki geceyi izledi.

Ve o gece, ilk kez içinden şu cümleyi geçirdi: "Belki ben de birinin defterine böyle yazılmışımdır."

Murphy, gece boyunca oturduğu koltuktan kalkmadı. Defteri elinden bıraksa da, zihninde hâlâ cümlelerin ağırlığı duruyordu. Her satır, bir yüzün çizgisini, bir yürüyüşün ritmini, bir insanın sessizliğini taşıyordu. Ama asıl garip olan şuydu: bu defterdeki sessizlik, Murphy'nin içindeki gürü bastırıyordu. Ve o ilk kez, bir başka sesin kendisinde yankılandığını kabul ediyordu.

Ertesi sabah, erkenden uyanmasına rağmen hiçbir yere gitmedi. Evde kalmak istiyordu. Bir gün önceki sayfa yarım kalmış gibiydi. Cümle değil, duygu yarım kalmıştı sanki. Defteri tekrar açtı.

Sayfanın üstüne bir şeyler çizilmişti. Parçalı bir yüz. Tamamlanmamış. Gözleri yoktu. Ama saçları vardı. Turuncuya çalan, dalgalı çizgiler. Ve altına şöyle yazılmıştı:

"Beni en çok neyin üzdüğünü biliyor musun? Seni tanımamış olmak değil. Seni tanıyamamış olmak. Yani yan yana oturup aynı kitabı okusaydık bile, senin iç sesini duyamayacak olmak. Belki de bu yüzden kitaplara âşık oldum. Çünkü onlar, insanların iç sesini duyuruyordu. Seninse sesi hiç çıkmıyordu. Gözlerinle konuşuyordun hep. O yüzden sustun; o yüzden hiç kimse tam anlamadı seni."

Murphy sayfanın ucunu tuttu. Hemen çevirmek istemedi. Bir satırın insanı bu kadar susturabilmesi garipti. Oysa dışarıda hayat sürüyordu. Dışarıda insanlar gülüyor, alışveriş yapıyor, otobüs duraklarında bekliyordu. Ama Murphy, o an ne bugündeydi ne geçmişte. O çizilmemiş gözlerin içi düşmüş gibiydi.

Yeni sayfa açıldığında yazı daha netti. Artık duygular değil, anılar konuşuyordu. Ve o anıların içinde biri vardı. İzel.

"Adını duymadan önce gözlerini görmüştüm. Sınıfta mıydı, kütüphanede mi... hatırlamıyorum. Ama bir ses vardı sende. Sanki sessizce bir yerlere düşüyordun. Kalabalığın içinde biri yalnızca durabiliyor ya... sen öyleydin. Ve seni fark ettiğim an, içimde bir şey kırılmadı — aksine, bir şey tamamlandı.

Boşluğu yıllarca tanımış ama adını koyamamışım. Sen bir boşluğa denk geldin içimde. Ve o boşluk ilk kez dolduğunda, içimde bir fırtına koptu."

Murphy bu cümleye geldiğinde İzel'in sesini duyar gibi oldu. O ince, çekingen ama derinliği o ses tonunu. Bir gün sadece "merhaba" demişti İzel. Ne eksik ne fazla. Ve Murphy, o kelimenin içinde tüm bir kitabı duymuştu.

"Seninle aynı bankta oturmadık belki. Ama bir gün seni bahçede tek başına otururken görmüştüm. Yanında olmak istemedim. Çünkü yalnızlığın bir zarafeti vardı. Sadece izledim. Rüzgâr saçlarını geriye doğru savuruyordu. Ellerini montunun ceplerine sokmuş, başını hafif yana eğmiştin. Belki bir şarkı vardı kulaklarında, belki sadece içindeydin. Ama güzeldin. Ve kimse bilmiyordu. Güzelliğin sadece dışına değil, içindeki dağınıklığa da aitti. O gün karar verdim: bu defteri yazacağım. Sana değil. Ama senin yüzünden."

Murphy bir anda kapattı defteri. Çok değil, sadece bir saniyeliğine. Çünkü bu cümle onu hazırlıksız yakalamıştı. İzel artık sadece hatıralarda değil, satırların arasındaydı. Ve yazıya düşen

bu gölge Murphy'nin içindeki eski hesapları da harekete geçiriyordu.

Murphy bir süre pencereye bakakaldı. Sanki defterin sayfaları camın dışına kadar taşmış, kentin üzerine örtülmüştü. İzel'in ismi artık sadece harflerden ibaret değildi; o bir yüz olmuştu, bir de bir duraksama. Murphy içinden geçen şu düşünceyle tekrar deftere döndü: "Bazı insanlar hayatına konuşarak girmez... bazen sadece sessiz bir görüntüyle yerleşirler içimize."

Sayfayı çevirdi.

"O gün yağmur başlamıştı. Küçük damlalar cama vuruyor, sınıfın içi grileşiyordu. Sen pencereden dışarı bakıyordun. Belki yağmura, belki daha uzak bir yere. Öğretmen tahtadaydı, herkes kâğıtlara eğilmişti. Ama ben başımı kaldırmış, sadece seni izliyordum. Saçlarının o ıslanmamış ama ıslanacakmış gibi duran hali... Yanağındaki hafif çizik... Yağmurun arkasına saklanmış bir sessizlik gibiydin. Ve o an, içimden 'konuşma' dedim. Lütfen konuşma. Çünkü senin sustuğun hâl, kelimelerin ulaşamayacağı kadar derin bir müzikti."

Murphy satırı takip ettikçe, kendi geçmişinin de açıldığını hissetti. O da lise yıllarında böyle biriyle karşılaşmış mıydı? Birinin gözlerinin içindeki o tarifsiz mesafeyi tanımış mıydı? Hatırlayamadı.

Ve bu yüzden bu deftere bu kadar bağlanıyordu. Çünkü bazen başkasının hikâyesi, insanın kendi unuttuğu geçmişini çağırır.

Yazı devam ediyordu.

"Yanına oturduğumda başını çevirmedin. Kitabına devam ettin. Ama yanak çizginden geçen bir gölgeyi gördüm. Hafifti. Belki yorgunluktu. Belki son sayfayı anlamamıştın. Ya da sadece gözlerinle uzak bir yere gidiyordun. Sana sadece tek bir şey sordum: 'Ne okuyorsun?' Dönüp bakmadın. Ama sayfanın köşesini işaret ettin. İsimsizdi. Ve ben o an anladım ki, bazı kitaplar da insanlar gibi isimsizdir. Onları okursun ama asla tam olarak anlayamazsın."

Murphy burada yutkundtu. Satırların içinden bir şey onun göğsüne değmişti. Sessiz bir ağırlık gibi kırılmayan ama eğen bir his. Yazı tekrar devam ediyordu:

"Bir gün seni kaybettim. Her zamanki masanda yoktun. Bahçede değildin. Koridorda ayak sesin işitilmedi. O günlerde zaman daha ağır akmaya başladı. Sınıf aynıydı: tahtalar, duvarlar, camlar..."

Ama sen yoktun. Ve bu yokluk, içimde bir yerin yerini belli etti. Çünkü eksilen bir şey varsa, demek bir zamanlar tamdı. Ve senin yokluğun, o bütünlüğün ispatıydı."

Murphy gözlerini satırdan kaldırmadı. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey düşünmeden o cümlelerin içinde kaldı. Çünkü bazı eksiklikler sadece yazıyla anlatılırdı. Ya da yazıyla bile anlatılamazdı, sadece hissedilirdi.

Murphy deftere tekrar eğildi. Elini sayfanın kenarında gezdirdi, sanki kâğıdın dokusunda geçen zamanı hissedebilecekmış gibi. Yazı o an susmuştu. Ama bir sonraki satır, gözlerini aralayan bir hışırtı gibi ağır ağır ortaya çıktı.

"O gün seni yeniden gördüm. Uzun koridorun sonunda yürüyordun. Sanki hiçbir şey değişmemişti. Ama her şey değişmiş gibiydi. Gözlerinde bir şey vardı. Belki de hep vardı da, ben ilk kez oraya bakabildim. Yaklaşmadım. Aramızda birkaç adım, birkaç yıl ve birkaç kırgınlık vardı. Sadece seni izledim. Sonra, sonra sen döndün. Göz göze geldik."

Murphy, bu cümlede içinden bir nefesin düzensizleştiğini fark etti. O anı bir yerden biliyor gibiydi. Yaşamadığı ama tanıdığı bir andı bu. Göz göze gelinen, ama hiçbir kelimenin söylenmediği anlar vardır ya hani... Murphy, bu satırları yazan kişinin aslında konuşmaktan değil, susmaktan yana bi olduğunu hissediyordu. Ve o suskunluk, defterin en gürültülü yeriydi.

"İşte o bakışta ilk kez söyledin bana adını. Dudakların kıpırdamadı. Ama bir isim düştü içime. İzel."

Murphy kalakaldı. O an durdu zaman. Gözleri kağıtta ki o dört harfte sabitlendi. İzel. Bir yabancı gibi yazılmamıştı. Tanıdık bir sesin, hafif titrek bir kalemin ucundan çıkmış gibiydi. Islak, kırılğan, gerçektir.

“Adını bilmeden önce sana kelimelerle seslenememiştin. Şimdi ise her kelimem senin için çoğalmaya başladı. İzel... Her satırda seni yeniden çağırıyorum. Belki hiç duymayacağın bir sesle. Belki bir gün yanlışlıkla okuyacağın bu defterde. Ama olsun. Bazı çağrılar cevapsız kalabilir. Yeter ki gerçek olsun.”

Murphy, defteri kapatmadı bu kez. Yalnızca ellerini arasına koydu. O kelime — İzel — zihninde yankılanmaya başlamıştı. Bir adı ilk kez duymak değil bu. O ismin zaten yıllardır içinde beklediğin fark etmektir. İzel, bu defterde ilk kez ses olmuştu. Ama ne bir çığlık, ne de bir fısıltıydı. O bir sükûnun adıydı. Ve Murphy, bu adı yıllar sonra bir evin loş ışığında, yalnızlığın eşliğinde öğrenmişti.

Murphy, o gün dışarı çıkmamıştı. Ama bir süre sonra dayanamadı. Defteri rafa koyduktan sonra üzerini değiştirdi. Ellerini bir türlü cebinden çıkaramıyordu; yürürken fark etti bunu. Sokaklarda her şey biraz daha ağır çekimdeydi. Adımlarını yavaşlatan şey, sadece düşünceleri değil, içindeki bilinmeyen bir beklentiydi. Bir köşe kafeye girdi. Kimseyle konuşmadan, köşedeki loş masalardan birine oturdu. Önündeki masada boş bir bardak ve hâlâ toplanmamış bir not defteri vardı. Masanın tam karşısındaki sandalye ise bomboştu. Ama birkaç dakika sonra oraya biri geldi.

İzel.

Birden olmadı bu. Önce kafeye girerken hafifçe içeriye göz attı. Ardından Murphy’i görünce küçük tereddütlerle duraksadı. Gözleri kısa bir an onun üzerinde gezindi, sonra yürüdü ve masanın karşısına oturdu. Ne bir selam, ne de doğrudan bir bakış. Fakat o sessizlik içinde Murphy’nin kalbi biraz da derinden atmaya başlamıştı.

Bir süre konuşmadılar.

İzel çantasını yanına koydu, sonra ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. Murphy, bir şey söylemek istiyordu ama ağzında dil değil, sanki taş vardı. Sadece başını hafifçe öne eğdi. İzel gülümsedi çok hafif, belirsiz bir gülümseme. O an, bir şey koptu içlerinden. Sanki yıllardır tanıdıkları bir ses tekrar ortaya çıkmıştı.

“Buraya hep gelir misin?” dedi İzel.

Murphy bakışlarını yavaşça kaldırdı. Göz göze geldiklerinde İzel’in sesi, önünde açık olan defterin cümleleri gibi tanıdık geldi.

“Bazen,” dedi Murphy. “Ama çoğunlukla... kendimden kaçmak için.”

İzel başını eğdi, ellerini biraz daha sıkıca kenetledi. “Ben de bazen buraya yazı yazmaya gelirim dedi. “Ama çoğu zaman hiçbir şey yazamam. Sadece oturur ve düşünürüm.”

Murphy’nin yüzünde bir kıpırtı oldu. Cümleler onların arasında tam kurulmadan düşüyordu. Ama eksik değil, tamamlayıcı bir şeydi. Tıpkı iki kişinin birbirine bakıp hiçbir şey dememesi gibi, ama o bakışla her şeyi anlatmaları gibi.

Bir garson geldi. İzel kahve söyledi, Murphy ise sessiz kaldı. Garson ikisine de bakıp uzaklaştı. Ardından sadece fincanın tabağa değdiği ses vardı.

İzel, bir anda masaya hafifçe eğildi. “Biliyor musun,” dedi, “seni ilk gördüğümde... bir defter okuyormuşsun. Kalın, eski bir defterdi. O günden sonra seni hep orada görür oldum. Ve hep o defteri düşünmeye başladım. Sanki içindekiler seni değil de... beni anlatıyordu.”

Murphy bir anda gözlerini İzel’e dikti. Bu cümlede bir şey vardı. Tanıdık bir yankı. Belki de de içinden çıkan bir satır gibi.

“Sen hiç,” dedi, “bir başkasının yazdığı cümlelerde kendini buldun mu?”

İzel sustu. Uzun bir süre cevap vermedi. Sonra başını yavaşça salladı. “Evet,” dedi. “Ama o cümleleri yazan kişiyi hiç bulamadım.”

Murphy elini hafifçe cebine götürdü, sonra vazgeçti. İçinden bir cümle geçiyordu ama onu söylemedi. Belki o kişi, karşında oturuyordur...

Murphy eve döndüğünde kapıyı yavaşça açtı. İçeriye ilk adımı attığında, dışarının bütün gürültüsü bir anda kesildi. Sessizlik, yine eski yerindeydi. Ayakkabılarını çıkardı, ceketini sandalyeye bıraktı ve hiçbir yere uğramadan doğrudan defterin olduğu odaya yürüdü. Lambayı yakmadı. Loşlukta bir süre durdu. Sanki o masanın üzerinde hâlâ İzel'in sesi dolanıyordu — “Ama o cümleleri yazan kişiyi hiç bulamadım...”

Murphy derin bir nefes aldı, sandalyeye oturdu. Defteri eline aldı. Sayfaları çevirmedi hemen. Avuçlarının arasında tuttu. Isıttı. Sanki bir kalbin üstüne yorgan örtüyordu gibi Sonra... açtı.

Yeni bir sayfa başlamıştı.

“İlk kez yan yana oturduğumuzda hiçbir şey söylemedik. Ama içimde, saatlerce konuşmuşuz gibi bir his vardı. İnsan bazı sessizliklerde kendini daha çok anlatır. O gün sana söylemediğim şeyleri deftere yazıyorum şimdi. Çünkü biliyorum, bazı kelimeler ancak kâğıtla konuşur.”

Murphy'nin parmakları sayfada gezindi. Yazı biraz daha akıcıydı, ama daha derinleşmişti. Yalnızlık artık kişisel olmaktan çıkmıştı; iki kişilik bir sessizliğe dönüşmüştü. Cümlelerin içinde bir tür aidiyet vardı; sanki bu satırlar, sadece onun için değil, bir başkası için de yazılmış gibiydi.

“Seninle konuşmadığımız her dakika, içimde başka bir benliğe dönüşüyordu. Gözlerinin kenarında belirsiz bir yorgunluk vardı. Ama aynı zamanda bir bekleyiş. Sanki yıllardır biriyle konuşmamışsın gibi... Sanki biri sana sadece ‘anlıyorum’ dese, yavaşça kırılacaktın.”

Murphy, başını masaya eğdi. Kendi içindeki bu tanıma, bir yerden onu da incitiyordu. İzel'in gözlerindeki sessiz yorgunluğu o da görmüştü. Belki de en çok o yüzden bu kadar yakın hissetmişti. Çünkü aynı yorgunluk yıllardır kendi içinde de vardı.

“Seninle konuşmadık. Ama bir sessizlik paylaştık. Ve o sessizlik, şimdiye kadar başkalarıyla paylaştığım tüm cümlelerden daha gerçekti. Sana hiçbir zaman söylemeyeceğim cümlelerim var; onları yazdım. Bu deftere. Belki bir gün okursun. Belki bir gün, o gün sen de bir defter açarsın. Ve içinden ben çıkarım.”

Murphy defteri kapatmadı. Bu kez sadece sayfanın köşesine parmaklarını koydu. Dışarıda rüzgâr hafifçe camı tıklattı. Bir zamanlar yalnız bir adamın camını tıklatan Berlin rüzgârı gibi... Şimdi o başka bir yerdeydi. Ama aynı dili konuşuyordu. Aynı yalnızlığı. Aynı gecikmiş sevgiyi... ve Murphy, bir an için kendi yalnızlığının başka bir yerde de yankılandığını hissetti.

Murphy defteri yavaşça kapattı. Gözlerini kapattı. Bir isim, bir bakış, bir masada süzülen sessizlik bunların hepsi hâlâ odadaydı. Ve sanki defterin kapağının içinde kalmamış, odanın duvarlarına sinmişti.

Defterin yeni sayfası biraz buruşuktu. Sanki bir elde uzun süre kalmış, yazıldıktan sonra hemen kapatılmamış, kuruması beklenmişti. Murphy dikkatlice çevirdi, yazının altına gölgesi düştü. Bu satırlar önceki satırlardan daha ağır görünüyordu. Ve sanki yazan kişi, kalemi değil, kalbini bastırmıştı sayfaya.

“O gün senden ayrıldığımda, arkandan bakmadım. Bakmadım çünkü dönersen... göz göze gelmekten korktum. Bir şey söyleseydin orada, ‘görüşürüz’ bile deseydin, belki her şey daha kolay olurdu. Ama sen yürüdün. Sessizce. Ve ben, ilk kez birinin sessizliğini sırtımda taşır gibi hissettim.”

Murphy nefesini tuttu. Bu satırlar, defterin başından beri en çok onun sesine benziyordu. Kendi iç sesi gibi. Terk edilmek değil bu. Ama bir yavaş yavaş uzaklaşma hali. Bir tür silinme. Gölgede kalma. Ve asıl kötüsü, bunun kesin bir veda olmamasıydı.

“Ertesi gün seni yine aynı yerde aradım. Aynı kafenin köşesinde, aynı sandalye boştu. Garson geldi çay sordu. ‘Arkadaşım gelecek’ dedim. Ama sen gelmedin. Sonraki gün de... bir sonraki gün de. Beklemenin garip tarafı şu ki; insan neden beklediğini bilmediği halde beklemeye devam ediyor. Bu bir bakış, belki bir ses, belki sadece geçerken omzunun bana dokunmasıydı aradığım. Ama olmadı. Sen yoksun artık.”

Murphy başını masaya yasladı. Bir anlık, çok kısa bir karanlıkta kalmak istedi. Gözlerini kapatınca sanki o günkü kafenin içindeydi. İzel oturuyordu; elleriyle bardağın kenarını çeviriyor, sonra bir anda kalkıp gidiyordu. Ve Murphy yine orada kalıyordu. Her şey olduğu yerde duruyor, bir tek İzel eksikti.

“Biliyorum,” diyordu satır, “belki bir bahanen vardı. Belki sadece yoruldun. Belki biri aradı seni. Belki hiç kimse aramadı da, sen gitmek istedin. Hepsini kabul ederim. Ama gitmeden önce... sadece bir söyleseydin. Sessizliği bile kabullendim, ama belirsizlik yıpratıyor insanı. Ben seni beklemeye devam ediyorum sesini değil, adını değil, sadece varlığını. Bir yerlerde yaşadığını bilmeye bile razıyım.”

Murphy, bu satırı iki kere okudu. "Sadece varlığını..." Ne kadar yalın, ne kadar ürpertici bir kabul bu. İzel'e dair bir ses, bir haber, bir emaresi bile olmayan bir suskunluğu sevmeye devam etmek... ve bunu bile inkâr etmeden yazmak.

Defterin bu kısmında tarihler yoktu. Saatler de yazılmamıştı. Her şey, zamanın dışına taşmış gibiydi Sadece his vardı. Belirsizlik ve özlem. Tıpkı bir melodiye duyar gibi ama asla tamamını hatırlayamamak gibi.

Murphy deftere biraz daha yaklaştı. Belki bir sonraki satırda bir ipucu bulacaktı. Belki İzel yeni gelmişti. Belki bir mektup bırakmıştı. Ama sayfanın sonuna geldiğinde, karşısında yalnızca şu cümle vardı: "Sen yoksun. Ama içimde seni bırakacağım bir yer de yok."

Murphy, defterin bir sonraki sayfasını çevirdiğinde ilk kez bir şey fark etti: sayfa, daha önce okunmuş gibiydi. Köşesi kıvrılmıştı. Sanki yazan kişi bu satırları defalarca okumuştı. Belki de en çok bu kısmı düşünmüştü. Yazının başlangıcında bir kelime tekrarı vardı, kendini adım adım açan bir fısıltı gibi

“Turuncu saçlı... Turuncu saçlım...”

Murphy bu kelimeye takıldı. Defterde ilk kez böyle bir hitap vardı. Daha önce 'sen' diye başlayan cümleler, şimdi bir renge, bir saç telinin ışığına dönüşmüştü. Ve bu dönüşüm, kelimelerin tonunu değiştirmişti.

“Turuncu saçlım... O gün seni bir daha görmeyeceğimi sanmıştım. Ama yanılmışım. Çünkü seni yeniden gördüm. Hem de hiç beklemediğim bir anda. Sokakta yürüyordum. Hava ne çok sıcaktı ne çok soğuk. Tam o anlık bir durgunluk vardı şehirde. İnsanların telaşı bile sessizdi. Ve sen, bir dükkânın vitrinine bakıyordun. Aynı eski montun üzerindeydi. Ama bu kez yüzün, daha sakindi. Gölgeler gitmişti.”

Murphy'nin elleri hafifçe titredi. İzel'i yeniden görmek... ama onunla konuşamamak... Bu bir şaşırtmaca mıydı, yoksa bir sınav mı?

“Yaklaşamadım. Adını bile söyleyemedim. Çünkü o an sadece seni seyretmek istedim. Belki de gerçek sevgi, dokunmadan durabilmektir. O yüzden sana arkandan bakmak yetti. Ellerini ceplerin sokmuş, bir şey arar gibi yürüyordun. Belki de beni arıyordun. Belki de hiçbir şeyi değil... sadece bir hissi.”

Murphy başını kaldırdı. Pencere önünde durmuştu şimdi. Dışarısı turuncu bir ışıqla boyanmıştı. Güneş batmak üzereydi. Ve o an düşündü: Belki ‘turuncu saçlım’ sözü sadece bir hitap değil, bir

zaman dilimiydi. Güneşin battığı, gölgelerin uzadığı, hatıraların daha belirginleştiği bir an...

“Turuncu saçlım... Eğer bu defteri bir gün okursan, bil ki seni hiç unutmadım. Sadece seni sevdim. Seni ‘benimle birlikte yaşa’ demeden sevdim. Seninle yürümeden yürüdüm. Aynı yolda değilken aynı gökyüzüne baktım. Ve şimdi... sen bir daha kaybolsan bile, ben seni hatırlayacağım.”

Murphy, bu cümlede takılı kaldı. Satırların devamı yoktu. Sayfa bembeyazdı. Kalem orada durmuş sanki yazan kişi, İzel'i bir daha görüp görmeyeceğini bilmediği halde cümleyi tamamlamaya cesaret edememişti. Ya da belki... bu da bir tamamlanıştı.

Murphy defteri yavaşça kapattı. Ama bu kez sayfanın arasına bir işaret koydu. Çünkü bu sayfaya döneceğini biliyordu. Çünkü o da biliyordu: bazı insanlar bir kitap gibi okunmaz. Onlar, aynı satırda defalarca yaşarlar.

Murphy pencere kenarındaki sandalyeye geri oturdu. Gün batımı artık tamamen çekilmiş, odanın içine loş, turuncuya çalan bir grilik sinmişti. Dışarıdaki sokak lambaları birer birer yanarken, defteri kucağına alıp yeniden açtı.

Sayfalar arasında bir süre parmaklarını gezdirdi, ama sayfa çevirmedi. Sanki her bir sayfa, başlı başına bir zaman dilimiydi ve Murphy artık zamanla birlikte düşünüyordu. Elindeki defter artık sadece bir anlatı değil, bir karşılaşmaydı. Birinin değil, ikisinin yazdığı bir sessizlik.

Yeni bir sayfa açtı.

“Turuncu saçlım... Ben seni seyrederken, içimden geçenleri sana hiç söylemedim. Söyleseydim ne değişirdi bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ama içimden geçenleri en çok sustuğumda duyuyordum. Mesela sen bir çay bardağını karıştırırken çıkan o küçük tınıda, ya da saçlarını geriye atarken alnında biriken gölgede... Hepsinde sessizce seni yaşadım. Benim için en gerçek hâlin, senin hiçbir şey yapmadığın o anlardı.”

Murphy satırlarda kayboldu. Gözleri, kendi geçmişini okur gibiydi. Çünkü birini izlemek, bazen kendini anlamaya başlamanın en yavaş ama en derin yoluydu. Belki de bu yüzden o defter, sadece İzel'i anlatmıyordu. Murphy'yi de anlatıyordu: onun kendi yalnızlığını, kendi eksikliğini... ve o eksikliğe rağmen içindeki bağlılığı.

“Seninle hiç uzun bir konuşmamız olmadı. Ama ben seninle yüzlerce cümle kurdum. Her göz göze gelişimde başlayan bir diyalogdu bu. Sen sustukça ben konuştum. Ve ben sustukça sen... içimde yankılandın. Şimdi düşünüyorum da, belki seni en çok o sustuğumuz anlarda sevdim.”

Murphy kalemi aldı. İlk kez defterin bir köşesine kendi el yazısıyla bir not düştü. Küçük, kısık ve içten bir satır:

“Ben de seni sustuğumda sevmişim.”

Sonra defteri tekrar kapattı. Odada yalnızlığın o tanıdık ama ezici olmayan sessizliği vardı. Ama bu kez Murphy yalnız değildi. Çünkü bazı duygular, bir kişinin varlığına değil; birinin içimizde bıraktığı yerin büyüklüğüne dayanırdı. Ve İzel, o yeri kendi sessizliğiyle büyütmüştü.

Murphy, defteri yavaşça masasının köşesine yerleştirdi. Kalktı. Adımlarını sürüklemeyen, ama isteksizce attı pencereye doğru. Camı araladı. Şehir sokağını hâlâ aynı gürültüsüzlükte sürüyordu. Dışarı, içeriden daha sessizdi. Her şey yerli yerindeydi. Ama Murphy'nin içinde bir şeyler yer değiştirmişti. İzel hâlâ orada değildi. Ama eksikliği artık susturulmamış bir yankıydı.

O gece dışarı çıkmaya karar verdi. Nedensizce değil — ama açıklamasızca. Caddelerde yürürken, adımlarının ritmi ile içinde çalan bir cümle aynı hızla atıyordu: "Seni sustuğumda sevdim." Deftere yazdığı o satır, şimdi Murphy'nin içine işlemişti. Ve sanki şehir, bu cümleye tanıktı. Sokak lambaları adımlarını izleyen köpek, kaldırımlardaki ıslaklık... hepsi Murphy'nin içinde yankılanan o tek duyguyu taşıyordu: geç kalmış ama bitmemiş bir şeyin izi.

Birden, köşe başındaki eski kitapçı gözüne çarptı. Oraya uzun zamandır uğramamıştı. İçeri girdi. Raflar arasında amaçsızca gezinmeye başladı. Ta ki... eski, tozlu bir rafta dikkatini çeken o kitaba kadar: "Kürk Mantolu Madonna." Parmaklarıyla kitabın üstünden tozu hafifçe sildi. Kitabı eline aldı içindeki bir his ona, bunun bir tesadüf olmadığını fısıldadı.

Kitabı açtı. İç kapakta ince, kavisli bir el yazısı vardı:

"Eğer bir gün bu kitabı okurken kalbinin bir yeri sızlarsa, bil ki ben de aynı sayfada durmuş, seni bekliyordum."

Murphy'nin elleri titredi. Bu el yazısı... tanıdıktı. Defterdekiyle aynı değildi ama onun yankısı gibiydi İzel'in yazısı değildi belki ama o cümle... onun bir zamanlar söylemeden düşündüğü cümlelerden biriydi. Murphy, kitabın arasına iştirilmiş bir küçük kağıt daha buldu. Açtığında tek bir cümle vardı.

"Turuncu saçlım, ben buradayım. Hâlâ aynı satırda seni bekliyorum."

O an Murphy'nin kalbinde bir şey durdu. Sonra yeniden başladı. Bu defa daha ağır, daha derin, daha sabırlı. Kitabı göğsüne bastırdı. Dışarı çıktı. Yağmur başlamıştı. Ama bu yağmur ıslatmıyordu. Sadece içini yıkıyordu.

Ertesi sabah erkenden, defteri yeniden eline aldı. Bu sefer yalnızca okuyarak değil, yazarak ona dönmeye kararlıydı. Çünkü bazı defterler sadece geçmiş değil, bir geleceği de çağırır. Ve bazı sevgiler, bir kişinin dönüşüyle değil, hatırasının içimizde tuttuğu yerle büyür.

Murphy, defteri açtı. Ve yazdı:

"Ben seni bir roman gibi okudum. Seni... içimde yarım kalmış bir cümle gibi yaşadım."

Murphy, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyanmadı — çünkü zaten hiç uyumamıştı. Gecenin bir noktasında, belki de defteri tekrar açma isteğiyle, belki de İzel'in o gizemli satırlarına tutunma umuduyla, gözlerini tavana dikmiş şekilde saatlerce yattı. Kimi zaman kendi iç sesiyle, kimi zaman odadaki sessizlikle konuştu. Ama sabah olduğunda, tek bir kararı vardı: deftere geri dönmek. Ve bu kez yalnızca okuyarak değil... içindeki tüm suskunluğu bir satıra sığdırarak yazmak.

Masaya oturdu. Elini deftere uzattı. Göz kapakları ağırdı ama parmakları hazırды. Sayfayı çevirdi.

"Birini beklemek... bazen bir durağın kenarında, bazen bir cümlede, bazen bir kitabın içinde olur. Ama en zoru, birini içinde beklemektir. Çünkü orada saat yoktur. Takvim işlemez. Ve ne zaman vazgeçeceğini bilmezsin."

Murphy bu satırları okurken fark etti: defter artık sadece bir anlatı değil, bir ses olmuştu. Sanki İzel'in fısıltısı sayfalardan taşmış, doğrudan onun kalbine konuşuyordu.

"Bir gün geleceğini düşündüm. Belki bir gün aynı sokakta yürürken göz göze geleceğiz. Belki sen hemen tanımayacaksın ama ben seni... her haliyle tanıyacağım. Ve içimden geçen tek şey şu olacak İşte bu kadar zaman, sadece bu an için bekledim."

Murphy defteri kapatmadı. Bu kez uzun süre o açık sayfaya baktı; sözlerin ardındaki ağırlıkla yüzü burkuldu. Ardından masasının çekmecesine gözü ilişti ve açtı. Küçük, kıvrılmış bir not kâğıdı gördü ve çıkardı. Uzun zaman önce yazılmış, ama hiç gönderilmemiş bir nottu bu. Üzerinde sadece bir adres vardı: şehrin kıyısında, az insanın uğradığı bir mahalle.

Murphy, ceketini giydi. Defteri çantasına koydu. Ve o adrese gitmeye karar verdi. Sokağa çıktığında, sabahın serinliği yüzüne çarptı. Ama bu serinlik onu ürkütmüyordu. Tam aksine ayakta tutuyordu. Ayakları onu taşıyordu — bilinçli, kararlı ve sessiz. Tramvaya bindi. Cam kenarına oturdu. Geçip giden binalara, insanlara değil; camda beliren yansımasına baktı. O

yansımada, yıllardır görmediği bir şeyi fark etti: bekleyen bir adamın sabrı. Ve belki de en sonunda... yeniden hissedebilen biri olduğunu.

İneceği durakta tramvay yavaşladı. Murphy ayağa kalktı. Cebinden adresi çıkardı. El yazısı silikleşmişti ama yönü belliydi. Sokağın köşesine geldiğinde bir şey oldu. Kalbi durdu, sonra tekrar attı. Çünkü orada, sokağın karşısında... saçlarını atkısıyla toplamış, yere doğru bakarak yürüyen birini gördü. O yürüyüş. O duruş. O sessizlik içindeki bütün çağrı.

İzel miydi?

Hayır, bu kesinlikten uzak bir andı. Ama Murphy için o anın önemi, kimin orada olduğu değil, kim hatırlandığıydı.

Ve o an... defterin içinde yazılmış bir cümle gibi geldi geçti:

“Bazı karşılaşmalar, göz göze gelmeden yaşanır.”

Murphy adım atmadı. Sadece izledi. O figür uzaklaştı. Sokak yeniden boşaldı. Ama Murphy’nin içi doluydu.

Yavaşça defteri açtı. Bir sayfa daha çevirdi. Ve altına sadece şunu yazdı:

“Ben seni bulduğumda değil, aradığımda en çok yaşıyordum.”

Murphy eve vardığında, ışığı açmadı. Perdeleri kapatmadı. Odaya sessizce girip, ceketini sandalye astı. Masaya oturdu. Defteri çantasından çıkarırken bir şeyin yere düştüğünü fark etti. Küçük, katlanmış bir zarf.

Bu zarfa daha önce hiç rastlamamıştı. Defterin arasında olduğunu bile bilmiyordu. Yavaşça eğildi, aldı. Beyaz zarfta sadece şu yazıyordu: “Bir gün geri dönersen oku.”

Murphy derin bir nefes aldı. Sanki zarfın içinden çoktan bir koku yükselmişti — eski bir rüzgâr gibi tanıdık bir vedanın başlangıcı gibi.

Zarfı açtı.

“Merhaba.

Eğer bu satırları okuyorsan... demek ki dönmüşsün.

Ama bilmiyorum, gerçekten dönmek ne demek? Fiziksel bir adım mı bu? Yoksa bir hatıraya yeniden dokunmak mı? Bence dönmek... bir duygunun ilk haline yeniden cesaret etmek demek.

Ben bunu yapamadım. Sana hiç anlatmadığım bir şey vardı. Belki söylemekten korktuğumdan, belki de seni kaybetmekten çekindiğimden. Ama en çok... kendimi yitirmekten korktum.

O gün, seni son kez gördüğümde, saçlarını rüzgârın dağıttığı o anda... içimde bir cümle yankılandı:

"Bu vedayı sen duymayacaksın, ama ben ömrümce taşıyacağım."

İşte bu defteri sana o yüzden bıraktım. Çünkü söyleyemediklerim, yazabildiklerim kadar dürüst değildi. Ama yazdıklarım... içimin ta kendisiydi.

Belki başka bir zaman, başka bir şehirde, bir parkta otururken tanımadan göz göze geleceğiz. Belki sen beni tanımayacaksın. Ama ben... seni her zaman tanıyacağım.

Turuncu saçlım demiştin bir gün bana. O cümleyi hiç unutmadım. Çünkü o günden sonra ne zaman gökyüzü turuncuya dönse... seni hatırladım.

Hoşça kal.

İzel.”

Murphy zarfa baktı. Parmakları titremedi. Gözlerinden bir damla düşmedi. Ama içinde bir perde yırtıldı. Bir yer, bir kapı gibi açıldı. Çünkü bazı mektuplar geç gelmez. Zamanı gelince bulunur.

Ve bazı aşklar, varılması gereken bir yer değildir. Hatırlanması gereken bir histir.

Murphy, defteri kapattı. Mektubu içine koydu. Masadan kalktı. Işığı yakmadı. Çünkü artık her şey olması gerektiği kadar aydınlıktı.

O gece ilk kez rüyasında İzel'i gördü. Konuşmadılar. Bir parkta aynı banka oturmuşlardı. Elinde kitap vardı. Ve sadece göğe bakıyorlardı.

Tıpkı bir zamanlar yazılmış o cümlede olduğu gibi:

“Belki bir banka birlikte oturur, konuşmadan sadece göğe bakardık.”

O günden sonra Murphy bir daha defteri açmadı. Ama defteri her sabah masasının üzerine koymayı ihmal etmedi. Bu bir ritüeldi. Birinin mezarını ziyaret etmek gibi değil... aksine, onun hâlâ yaşadığını kabullenmenin bir yoluydu. Sayfaları çevirmese de, varlığı oradaydı. Ve bazı varlıklar, sadece “orada olmakla” bile içini ısıtır insana.

İzel'i bir daha görmedi. Onun sokağından geçmedi. Onun sesini bir daha duymadı. Ama bir gün bir parkta otururken, yan bankta sessizce kitap okuyan bir kadının saçlarına gözleri takıldığında, içinde hafif bir titreme hissetti. O değildi. Ama olabilirdi. Ve bu ‘olabilme’ ihtimali, artık onu acıtmıyordu aksine gülümsetiyordu.

Çünkü artık biliyordu: Bazı insanlar bir kere sevilir. Ama o sevgi, ömrün geri kalanını renklendirmeye yeter.

Yıllar geçti. Murphy'nin hayatı dışarıdan bakıldığında sıradandı. Sabahları kahvesini içer, gazetesini okur, zaman zaman bir dostuna telefon ederdi. Ama iç dünyasında, her gün yeniden başlıyordu o hikâye. İzel'in mektubu, zihninde en beklenmedik anlarda yankılanıyordu.

Bir gün bir kafede, eski bir radyo yayınında şu sözler çaldı:

“Entaresi al yarum, gözleri masal yarum...”

Murphy'nin eli bardaktan çekildi. Gözleri uzak bir noktaya takıldı. Gülümsedi. İşte o an, bir an için bir insan gülümsedi onun içinde.

Ve defter... bir gün kitaplıktan kayboldu. Onu nereye koyduğunu hatırlayamadı. Belki bir misafir belki yanlışlıkla bir çantada unutulmuştu. Ama Murphy aramadı. Çünkü artık biliyordu ki, bazı hikâyeler sadece bulunmaz — onlar yaşanır.

Turuncu saçlı kız artık bir hatıra değil, bir yön olmuştu. Murphy nereye gitse, içindeki o sessiz turuncu ışıkla yürüyordu. Sıcak, buruk ama sonsuz bir parıltıyla...

“Bazı insanlar bir daha hiç görünmez... ama bir kez bakmışsan, zaten ömür boyu sende kalırlar.”